

Führerin julistus Saksan kansalle ja Saksan Ulkoasiainministeriön nootti Neuvostohallitukselle liitteineen

Führerin julistus Saksan kansalle

Saksan kansa!

Kansallissosialistit!

Raskaiden huolten painamana, kuukausimääriä vaikenemaan tuomittuna, olen vihdoinkin saanut tilaisuuden puhua avoimesti.

Kun Saksan valtakunta syyskuun 3. päivänä 1939 sai Englannin sodanjulistuksen, toistui uudelleen Englannin yritys, jonka tarkoituksena oli tehdä tyhjäksi jokainen Euroopan olojen vakauttamisen ja nousun mahdollisuus taistelemalla manteren kulloinkin voimakkainta valtiota vastaan.

Niin on Englanti kerran monissa sodissa tuhonnut Espanjan.

Niin se on käynyt sotiansa Hollantia vastaan.

Niin se myöhemmin taisteli Ranskaa vastaan koko Euroopan tukemana.

Ja niin alkoi vuosisadan vaihteessa silloiseen Saksan valtakuntaan kohdistettu saarto ja vuonna 1914 maailmansota.

Vuonna 1918 Saksa sortui vain sisäisen hajanaisuutensa vuoksi.

Seuraukset olivat hirvittävät.

Kun ensin oli teeskennellen selitetty, että taistelua oli käyty vain keisaria ja hänen hallitustaan vastaan, aloitettiin Saksan armeijan laskettua aseensa koko Saksan valtakunnan järjestelmällinen tuhoaminen. Samaan aikaan kuin erään ranskalaisen valtiomiehen ennustustelut, että Saksassa oli 20 miljoonaa ihmistä liikaa, t. s. että nämä oli poistettava nälän, tautien ja maastamuuton avulla, näennäisesti toteutuivat aivan sananmukaisesti, aloitti kansallissosialistinen liike toimintansa Saksan kansan yhtenäistämiseksi ja täten valtakunnan uudelleen nousun.

Meidän kansamme nousu puutteesta, kurjuudesta ja häpeällisestä alennuksesta tapahtui sisäisen uudestisyntymisen merkeissä.

Englantiin sillä ei mitenkään kajottu, puhumattakaan siitä, että sitä olisi uhattu.

Siitä huolimatta alkoi taas heti vihamielinen saartopolitiikka Saksaa vastaan. Sekä Englannin että sen ulkopuolisten juutalaisten ja demokraattien, bolshevikien ja taantumuksellisten kesken syntyi tuo meille tuttu salaliitto, jonka yksinomaisena tarkoituksena oli estää uuden Saksan kansallisvaltion syntyminen ja syöstä valtakunta jälleen heikkouteen ja kurjuuteen.

Paitsi meihin, kohdistui tämän kansainvälisen salaliiton viha myöskin niitä kansoja kohtaan, joiden kuten meidänkin onnen hylkääminä on mitä ankarimmin täytynyt taistella olemassaolonsa ja jokapäiväisen leipänsä puolesta. Ennen kaikkea Italialta ja Japanilta, kuten Saksaltakin, on osuus tämän maailman rikkauksiin riistetty, jopa suorastaan kielletty. Senvuoksi on näiden kansakuntien yhteenliittyminen tapahtunut ainoastaan itsesuojelun vuoksi niitä uhkaavan rikkauteen ja valtaan pyrkivän itsekkään suurliittymän vastapainoksi.

Amerikkalaisen kenraali Woodin lausuntojen mukaan, jotka hän esitti eräälle Amerikan edustajainhuoneen valiokunnalle, lausui Churchill jo vuonna 1936 mielipiteenään, että Saksa jälleen on tulossa liian mahtavaksi ja että se senvuoksi on tuhottava.

Vuoden 1939 kesällä näytti Englannista hetki tulleen, jolloin jälleen voisi ryhtyä tuhoamaan Saksaa aloittamalla sitä vastaan laajan saartopolitiikan.

Sen päämäärän saavuttamiseksi toimeenpannun valhesotaretken järjestelmä perustui siihen, että Saksan selitettiin uhkaavan muita kansoja, millä näinä ensin saatiin uskomaan Englannin takuu- ja avunantolupauksia, jonka jälkeen niiden kuten ennen maailmansotaakin annettiin marssia Saksaa vastaan.

Niin onnistui Englannin vuoden 1939 toukokuun ja elokuun välisenä aikana saada koko maailma uskomaan, että Liettua, Eesti, Latvia, Suomi, Bessarabia sekä Ukraina olivat suorastaan Saksan uhkaamia. Osa näistä valtioista antoi johdattaa itsensä harhaan hyväksymällä näillä väitteillä perustellut takuutarjoukset ja siirtyi siten uuteen Saksan vastaiseen saartorintamaan.

Näiden olosuhteiden vallitessa minä uskoin omantuntoni ja Saksan kansan historian edessä voivani vastata teoistani, kun en ainoastaan vakuuttanut näille maille ja niiden hallituksille Englannin esittämien väitteiden olevan epätodennäköisiä, vaan tämän lisäksi vielä erikoisesti rauhoitin idän voimakkainta valtaa antamalla juhlallisia meidän etupiirimme rajoja koskevia selityksiä.

Kansallisosialistit!

Varmasti olette kaikki tunteneet, että tämä askel on ollut minulle raskas ja katkera. Milloinkaan ei Saksan kansa ole tuntenut vihaa Venäjän eri kansallisuuksia kohtaan. Mutta yli kahden vuosikymmenen ajan ovat juutalais-bolshevistiset vallanpitäjät Moskovasta käsin koettaneet sytyttää paloon ei vain Saksaa, vaan koko Euroopan. Saksa ei koskaan ole yrittänyt levittää kansallisosialistista maailmankatsomustaan Venäjälle, mutta juutalais-bolshevistiset vallanpitäjät Moskovassa ovat järkkymättä ponnistelleet pakottaakseen Saksan ja muut Euroopan kansat herruuteensa, eikä suinkaan vain henkisesti, vaan ennen kaikkea myöskin sotilaallisesti.

Mutta tästä hallitustavasta oli vain sekasorto, kurjuus ja nälänhätä seurauksena kaikissa maissa. Kahden vuosikymmenen ajan olen ponnistellut, jotta mahdollisimman vähän yksityisten tapausten kulkuun puuttumalla ja millään tavoin tuotantoamme heikentämättä saisin Saksassa aikaan uuden sosialistisen järjestyksen, joka ei ainoastaan tee loppua työttömyydestä, vaan antaa myös yhä suuremmassa määrässä työn tulosten koitua työntekijän itsensä hyväksi.

Tämän kansamme taloudelliseen ja sosiaaliseen uudelleenjärjestelyyn tähtäävän politiikan saavuttamat tulokset, sen suunnitelmanmukaisesti hyljätessä sääty- ja luokkaerot ja pyrkiessä luomaan todellisen kansanyhteyden, ovat koko maailmassa ainutlaatuiset.

Senvuoksi oli minulle raskas tehtävä lähettää ministerini elokuussa 1939 Moskovaan, jotta hän siellä yrittäisi toimia Saksaa vastaan suunnattua brittiläistä saartopolitiikkaa vastaan. Tein sen vain siksi, että tiesin voivani vastata siitä Saksan kansan edessä ja ennen kaikkea toivoen, että se lopulta johtaisi kuitenkin pysyväisesti jännityksen laukeamiseen ja ehkä täten voisi vähentää uhriemme lukumäärää.

Kun Saksa vakuutti Moskovassa juhlallisesti mainittujen maiden ja alueiden - paitsi Liettuan - sijaitsevan Saksan poliittisten etupiirien ulkopuolella, solmittiin vielä erikoinen sopimus siltä varalta, että Englannin onnistuisi todellakin yllyttää Puola sotaan Saksaa vastaan. Mutta tässäkin oli Saksan vaatimuksilla rajansa, joka ei millään tavoin koskenut Saksan asevoimien suorituksia.

Kansallisosialistit!

Tämän minun toivomani ja Saksan kansan edun nimessä solmimani sopimuksen seuraukset olivat erityisen raskaat niille saksalaisille, jotka elivät k. o. maissa.

Yli puoli miljoonaa Saksan kansan jäsentä - kaikki pienviljelijöitä, käsityöläisiä ja työläisiä - pakotettiin melkein yhdessä yössä jättämään kotinsa, jotta he olisivat välttyneet hallitusjärjestelmältä, joka ensin olisi syössyt heidät suunnattomaan kurjuuteen, mutta ennemmin tai myöhemmin olisi hävittänyt heidät täydellisesti sukupuuttoon. Siitäkin huolimatta on tuhansia saksalaisia kadonnut! On ollut aivan mahdotonta saada heidän kohtalostaan tai olinpaikastaan minkäänlaista tietoa. Heidän joukossaan on 160 miestä, jotka ovat Saksan valtakunnan kansalaisia.

Tästä kaikesta olen vaiennut, koska minun täytyi vaieta! Sillä minun toiveenihan oli lopullisesti poistaa jännitys ja jos mahdollista solmia tämän valtion kanssa pysyvä sopimus.

Mutta jo Puolan sotaretken aikana vaativat Neuvosliiton vallanpitäjät äkkiä sopimuksen vastaisesti Liettuaakin.

Saksan valtakunnalla ei koskaan ollut aikomusta miehittää Liettuaa eikä se koskaan ole esittänyt Liettuan hallitukselle sensuuntaista vihjaustakaan, vaan päinvastoin se Liettuan hallituksen pyytäessä Saksaa tässä tarkoituksessa lähettämään sinne joukkoja hylkäsi pyynnön, koska se ei katsonut sen vastaavan Saksan politiikan päämääriä.

Siitä huolimatta taivuin vielä tähänkin Venäjän uuteen vaatimukseen. Mutta se olikin vain alkua niihin jatkuviin uusiin kiristykseen, jotka sen jälkeen seurasivat toinen toistaan.

Voitto, jonka Saksan joukot tämän jälkeen saivat Puolassa, antoi minulle aiheen uudistaa rauhantarjoukseni länsivalloille. Kansainväliset ja juutalaiset sodanlietsojat saivat aikaan sen, että rauhantarjoukseni torjuttiin.

Mutta syynä tähän hylkäykseen oli jo silloin se, että Englanti yhä vielä toivoi voivansa muodostaa Balkanin ja Neuvosto-Venäjän avulla eurooppalaisen liittokunnan Saksaa vastaan.

Niin päätettiin Lontoossa lähettää herra Cripps Moskovaan lähettilääksi. Hän sai selväksi tehtäväkseen uudistaa keinoilla millä hyvänsä Englannin ja Neuvostoliiton suhteet ja kehittää niitä Englannin etujen mukaisesti. Tämän tehtävän edistymisestä kertoivat Englannin sanomalehdet, mikäli ei taktillisista syistä ollut vaiettava.

Vuonna 1939 syksyllä ja keväällä 1940 olikin jo todettavissa ensimmäiset seuraukset. Kun Venäjä valmistautui ottamaan sotilaallisesti valtansa alle ei ainoastaan Suomea, vaan myös Baltian valtiot, se perusteli tätä toimenpidettään yhtä valheellisella kuin naurettavalla väitteellä, että sen täytyi suojella näitä valtioita vieraalta uhkalta. Mutta sillä se tarkoitti vain Saksaa. Sillä mikään muu valta ei voinut ylipäättään lainkaan tunkeutua Itämerelle ja käydä ehkä sotaa siellä.

Siitäkin huolimatta minun täytyi vaieta. Mutta Kremlin vallanpitäjät menivät heti pitemmälle.

Kun Saksa keväällä 1940 siirsi taisteluvoimansa kauas itärajalta n. s. ystävyyssopimuksen hengessä, vieläpä suurimmaksi osaksi kokonaan veti joukkonsa näiltä alueilta pois, alkoi venäläisten taisteluvoimien marssi itärajalle siinä laajuudessa, että sitä ei voitu käsittää miksiäkään muuksi kuin tietoiseksi uhkaksi Saksaa vastaan.

Erään Molotovin henkilökohtaisesti antaman selityksen mukaan oli jo keväällä 1940 yksinomaan Baltian valtioissa 22 venäläistä divisioonaa.

Koska Venäjän hallitus itse aina väitti, että venäläiset joukot olivat k. o. maissa vain sikäläisen väestön kutsumina, ei niiden siellä oleskelun tarkoituksena ollut siis mikään muu kuin mielenosoitus Saksaa kohtaan.

Sen jälkeen, kuin Saksa oli lännessä murtanut ranskalais-englantilaisen vallan, sai Venäjän joukkojen keskitys itärintamaamme vastaan yhä uhkaavamman laajuuden.

Vuoden 1940 elokuusta lähtien en enää ole valtakunnan edun nimessä katsonut voivani sallia sitä, että jättäisimme muutenkin jo niin usein hävitetyt itäiset alueemme suojatta näitä bolshevististen divisioonien valtavia taisteluoimakeskityksiä vastaan.

Näin tapahtui se, mihin englantilais-venäläinen yhteistyö oli tähänny, että näet saksalaisten oli sidottava niin vahvoja joukkoja itään, ettei Saksan johto voisi enää, varsinkaan mitä ilmavoimiin tulee, viedä sotaa lännessä nopeaan päätökseen.

Mutta tämä ei ollut ainoastaan Englannin, vaan myöskin Neuvosto-Venäjän politiikan edun mukaista. Sillä sekä Englanti että Neuvostoliitto aikovat pitkittää sotaa niin kauan kuin suinkin, jotta koko Eurooppa heikkenisi ja joutuisi yhä suuremman voimattomuuden valtaan.

Venäjän uhkaava hyökkäys Romaniaa vastaan tähtäsi pohjimmaltaan ei ainoastaan Saksan, vaan koko Euroopan taloudelliselle elämälle tärkeän perustan anastamiseen tai tuhoamiseen. Mutta juuri Saksa on vuodesta 1933 lähtien rajattomalla kärsivällisyydellä koettanut saada aikaan kauppasuhteet Kaakkois-Euroopan valtioihin. Senvuoksi olemme olleet myös mitä suurimmassa määrässä kiinnostuneita näiden valtioiden sisäisestä olojen vakauttamisesta ja järjestelystä. Venäjän tunkeutuminen Romanian alueelle ja Kreikan liittyminen Englantiin uhkasivat muuttaa nämäkin alueet nopeasti sotanäyttämöksi.

Vastoin periaatteitamme ja tapojamme kehoitin Romanian silloista hallitusta, joka itse oli tapahtumain kehitykseen syypää ja pyysi kiireesti neuvoa, rauhan vuoksi myöntymään Neuvostoliiton kiristysvaatimukseen ja luovuttamaan sille Bessarabian.

Mutta Romanian hallitus uskoi voivansa ilmoittaa tämän kansalle vain sillä edellytyksellä, että Saksa ja Italia korvaukseksi takaisivat sen, että jäljelle jäävään Romanian alueeseen ei enää koskettaisi.

Tein tämän raskain mielin, ennen kaikkea seuraavasta syystä: jos Saksan valtakunta suostuu takuuseen, merkitsee se sitä, että se myöskin vastaa siitä, sillä me emme ole englantilaisia emmekä juutalaisia.

Siten uskoin viime hetkeen asti edistäneeni tällä alueella rauhanasiasiaa, vaikkakin suurin omakohtaisin velvoituksin. Ratkaistakseni nämä probleemat lopullisesti ja saadakseni selvyyden Venäjän asenteesta Saksaan nähden sekä itärajallamme yhä lisääntyvän mobilisoinnin painostamana kutsuin herra Molotovin Berliiniin.

Neuvostoliiton ulkoministeri halusi Saksalta selvitystä tai suostumusta seuraaviin neljään kysymykseen:

1. Molotovin kysymys:

Suuntautuuko Saksan Romanian antama takuu siinä tapauksessa, että Neuvosto-Venäjä hyökkää Romaniaa vastaan, myöskin Neuvosto-Venäjää vastaan?

Vastaukseni:

Saksan takuu on yleinen ja meidät ehdottomasti sitova. Venäjä taas ei ole meille koskaan selittänyt, että sitä kiinnostaa mikään muu Romanian alue kuin Bessarabia. Jo Pohjois-Bukovinan miehitys oli vastoin tätä vakuutusta. Senvuoksi en uskonut, että Venäjällä nyt yhiäkkiä oli vielä pitemmälle meneviä aikeita Romanian suhteen.

2. Molotovin kysymys:

Venäjä tuntee itsensä taaskin Suomen uhkaamaksi. Venäjä on päättänyt olla sallimatta tällaista olotilaa. Onko Saksa valmis kieltämään Suomelta kaiken avun ja ennen kaikkea heti siirtämään takaisin Kirkenesiin kauttakulkumarssilla olevat saksalaiset joukot?

Vastaukseni:

Saksalla ei ole nyt kuten ei ennenkään minkäänlaisia poliittisia etuja Suomessa valvottavana. Mutta Saksan valtakunnan hallitus ei voi enää sallia Venäjän ryhtyvän uudelleen sotaan pientä Suomen kansaa vastaan sitäkään suuremmalla syyllä, koska emme koskaan ole voineet uskoa Suomen taholta Venäjää vastaan tulevaan uhkaan.

Mutta ylipäättänsäkään me emme halua, että Itämeri muodostuu uudelleen sotatoimialueeksi.

3. Molotovin kysymys:

Onko Saksa valmis myöntymään siihen, että Neuvosto-Venäjä puolestaan antaisi Bulgarialle takuun ja tätä tarkoitusta varten lähettäisi sinne neuvostovenäläisiä joukkoja, jolloin hän - Molotov - olisi valmis selittämään, ettei Neuvostoliitolla ole tämän johdosta aikomuksena esim. syrjäyttää kuningasta.

Vastaukseni:

Bulgaria on itsenäinen valtio, eikä tiedossani ole, että Bulgaria olisi ylipäättään lainkaan pyytänyt Neuvostoliitolta takuuta, kuten Romania Saksalta. Sitäpaitsi minun on puhuttava siitä liittolaisteni kanssa.

4. Molotovin kysymys:

Neuvostoliitto tarvitsee joka tapauksessa vapaan kulkumahdollisuuden Dardanellien kautta ja vaatii sen turvaamiseksi joko Dardanellien tai Bosporin tärkeimmät tukikohdat miehittääkseen. Suostuuko Saksa siihen vai ei?

Vastaukseni:

Saksa on aina - valmis suostumaan Montreux'n sopimuksen muuttamiseen Mustanmeren-valtioiden hyväksi, mutta Saksa ei ole suostuvainen siihen, että Venäjä ottaisi haltuunsa salmen tukikohdat.

Kansallisosialistit!

Tässä kysymyksessä otin tuon asenteen, ainoan, jonka minä Saksan valtakunnan vastuunalaisena johtajana ja sitäpaitsi koko Euroopan kulttuurin ja sivistyksen vastuuntuntoisena edustajana saatoin ottaa.

Seurauksena siitä oli Neuvostoliiton Saksaa vastaan suunnatun toiminnan tehostaminen, mutta ennen kaikkea alettiin heti toimia uuden Romanian valtion sisäisesti heikontamiseksi ja yritettiin propagandan avulla raivata tieltä Bulgarian hallitus.

Romanian Legionan harkintakykynsä menettäneiden ja epäkypsien jäsenten avulla onnistuttiin Romaniassa panemaan toimeen vallankaappaus, jonka päämääränä oli syöstä valtionjohtaja Antonescu paikaltaan, saattaa maa sekasorron valtaan, jotta laillisen hallitusvallan syrjäyttämiseksi olisi estetty Saksan myöntämä takuu astumasta voimaan.

Siitä huolimatta pidin vieläkin parhaimpana vaihtoa.

Heti tämän yrityksensä epäonnistuttua Venäjä uudelleen vahvisti Saksan itärajalle keskitettyjä joukkojaan. Panssariyksiköitä ja laskuvarjojoukkoja tuotiin alituisen lisää uhkaavan lähelle Saksan rajaa. Saksan puolustusvoimissa ja Saksan kotiseudulla tiedetään, ettei itärajallamme vielä muutamia viikkoja sitten ollut ainoatakaan saksalaista panssari- tai motorisoitua divisioonaa.

Mutta mikäli kaikista harhaanjohtamis- ja salaamisyrityksistä huolimatta enää tarvittiin todistusta Englannin ja Neuvosto-Venäjän sillävälän tapahtuneesta liittoutumisesta, niin antoi sen Jugoslavian selkkaus.

Samanaikaisesti kuin minä tein viimeisen yrityksen saadakseni rauhan aikaan Balkanilla ja ymmärtämyksellisessä yhteistyössä Ducen kanssa kehoitin Jugoslaviaa liittymään kolmivaltasopimukseen, panivat Englanti ja Neuvosto-Venäjä yksissä tuumin toimeen tuon äkkiyllätyksen, jolla yhdessä yössä raivattiin tieltä silloinen yhteistoimintaan valmis hallitus. Sillä tänään se voidaan ilmoittaa Saksan kansalle: serhialaisten saksalaisvastaista vallankaappausta ei toimeenpantu ainoastaan Englannin, vaan huomattavalta osalta myöskin Venäjän lippujen alla. Mutta kun me senkin jälkeen vielä vaikenimme, meni Neuvostoliiton johto yhä pitemmälle. Se ei ainostaan järjestänyt vallankaappausta, vaan solmi muutamia päiviä myöhemmin uusien sille uskollisten olioiden kanssa tunnetun ystävyyssovimuksen, jonka tarkoituksena oli antaa tukea serbeille heidän vastustaessaan rauhanpyrkimyksiä Balkanilla ja yllyttää heitä Saksaa vastaan. Eikä tämä ollut mikään platooninen aie:

Moskova vaati serbialaisen armeijan mobilisoinnista.

Kun vieläkin katsoin parhaimmaksi vaihtoa, menivät Kremlin vallanpitäjät vielä askelen pitemmälle:

Saksan hallituksella on tällä hetkellä hallussaan asiakirjat, joista käy selville, että Venäjä, saattaakseen lopullisesti Serbian taistelemaan lupasi tuottaa Salonikin kautta aseita, lentokoneita, ammuksia ja muuta sotamateriaalia Saksaa vastaan.

Ja tämä tapahtui melkein samalla hetkellä, kun minä vielä neuvoin Japanin ulkoministeriä Tri Matsuokaa toimimaan siten, että jännitys Venäjän kanssa lakkaisi, koska yhä toivoin täten edistäväni rauhan asiaa.

Vain meidän verrattomien divisiooniemme nopea läpimurto Skopljeen ja Salonikin valtaus estivät tämän Neuvostoliiton ja Englannin salahankeeseen toteutumasta. Mutta serbialaiset lentäjäupseerit pakenivat Venäjälle, ja heidät otettiin siellä heti liittolaisina vastaan. Vain akselivaltojen voitto Balkanilla on saattanut tehdä tyhjäksi suunnitelman, jonka mukaan Saksa olisi tämän kesän aikana pitänyt sitoa moniksi kuukausiksi taistelemaan Balkanilla, jona aikana Neuvostoliitto olisi yhä täydentänyt joukkojen keskitystä itärajalla, tehostanut sotavalmiuttaan, tukehduttaakseen ja musertaakseen sitten yhdessä Englannin kanssa, toivottujen Amerikan hankintojen tukemana, Saksan valtakunnan ja Italian.

Täten Moskova ei ole ainoastaan rikkonut ystävyyssovimuksen sitoumuksia, vaan myös pettänyt ne mitä surkeimmalla tavalla. Ja tämä kaikki tapahtui samaan aikaan kuin Kremlin vallanpitäjät viimeiseen hetkeen saakka, aivan samoin kuin Suomen ja Romanian tapauksessa, teeskentelivät rauhaa ja ystävyyttä ja laativat näennäisen viattomia peruutuksia.

Jos olosuhteet minut tähän saakka ovat yhä uudelleen ja uudelleen pakottaneet vaikenemaan, niin on nyt kuitenkin tullut hetki, jolloin vaikeneminen ei olisi vain toimettomuuden synty, vaan rikos Saksan kansaa ja koko Eurooppaa vastaan.

Tällä hetkellä on itärajallamme noin 160 venäläistä divisioonaa. Jo usean viikon ajan on tällä rajallamme yhtä mittaa sattunut rajaloukkauksia, eikä ainostaan meillä, vaan myöskin sekä kaukana pohjoisessa että Romaniassa. Venäläiset lentäjät lentävät huvikseen rajan yli, kenties näyttääkseen meille, että he jo tuntevat olevansa näiden alueiden valtiaita. Kesäkuun 17. ja 18. päivän välisenä yönä tunkeutui taaskin venäläisiä patrulleja Saksan valtakunnan alueelle, ja ne saatiin perääntymään vasta kiivaan taistelun jälkeen. Mutta niinpä on nyt tullut hetki, jolloin käy vältämättömäksi ryhtyä toimenpiteisiin tätä juutalais-anglosaksilaisten sodanaiheuttajien liittoutumaa ja Moskovon holshevistisen keskuksen samoin juutalaisia vallanpitäjiä vastaan.

Saksan kansa!

Tällä hetkellä tulee loppuunsaattamiseksi joukkojen keskitys, joka niin lukumäärältään kuin alueellisestikin on suurin mitä maailma on tähän mennessä nähnyt. Yhdessä suomalaisten tovereittensa kanssa Narvikin voittajan soturit seisovat Pohjoisen Jäämeren rannalla. Norjan valloittajan komennossa olevat saksalaiset divisioonat suojelevat yhdessä marsalkkansa johdossa olevien suomalaisten vapaussankarien kanssa Suomen maata. Itä-Preussista Karpaateille asti ulottuvat saksalaisen itärintaman muodostelmat. Pruth-joen rannoilla, Tonavan alajuoksusta aina Mustanmeren rannikolle saakka muodostavat saksalaiset ja romanialaiset joukot kiinteän yhteyden valtionjohtaja Antonescun johdossa.

Tämän rintaman tehtävä ei ole siten enää vain yksityisten maiden suojaaminen, vaan Euroopan turvaaminen ja näin ollen kaikkien pelastus.

Olen sentakia päättänyt tänään uskoa Saksan valtakunnan ja kansamme kohtalon ja tulevaisuuden jälleen sotilaittemme käsiin.

Auttakoon meitä Herra jumala juuri tässä taistelussa!

merk.

ADOLF HITLER.

Ulkoasiainministeriön nootti Neuvostohallitukselle liitteineen.

I.

Kun Saksan valtakunnanhallitus, toivoen päästävän Saksan ja Neuvostoliiton välillä sopimukseen kummankin maan etukysymyksistä, kesällä 1939 kääntyi neuvostohallituksen puoleen, oli se selvillä siitä, ettei tulisi olemaan mikään helppo tehtävä päästä yhteisymmärrykseen valtion kanssa, joka toisaalta esiintyi kansallisvaltioiden piiriin kuuluvana vastaavin oikeuksin ja velvollisuuksin, mutta jota toisaalta hallitsi puolue, joka Kominternin alaosastona pyrki maailmanvallankumoukseen, siis juuri kansallisvaltioiden tuhoamiseen. Jättäen syrjään ne painavat epäilykset, joita tämä Saksan ja Neuvosto-Venäjän poliittisten päämäärien välillä vallitseva suuri erilaisuus sekä kansallisosialistisen ja bolshevistisen maailmankatsomuksen välillä vallitseva vastakohtaisuus olivat omiaan herättämään, ryhtyi Saksan valtakunnanhallitus tähän yritykseen. Sitä johti tällöin ajatus, että se täten, Saksan ja Venäjän välisen keskinäisen yhteisymmärryksen avulla poistaessaan sodan mahdollisuudet ja varmistaessaan molempien ammoisista ajoista ystävällisissä suhteissa toistensa kanssa eläneiden kansojen reaaliset tarpeet, parhaiten takaisi, etteivät kansainvälisen juutalaisuuden kommunistiset opinkappaleet leviäisi Eurooppaan. Määrätyt tapaukset itse Venäjällä ja eräät Venäjän hallituksen kansainväliset toimenpiteet, jotka saivat näiden oppien ja tähänastisen vieraitten kansojen hajoittamismenetelmän hylkäämisen näyttämään ainakin mahdolliselta, vahvistivat tätä sen olettamusta. Se vastaanotto, jonka tämä Saksan ottama askel sai Moskovassa, ja se, että Neuvostohallitus osoittautui olevansa valmis ystävyyssopimuksen solmimiseen Saksan kanssa, näyttivät vahvistavan tätä muutosta. Siten solmittiin elokuun 23. päivänä 1939 hyökkäämättömyyssopimus ja allekirjoitettiin syyskuun 28. päivänä 1939 raja. ja ystävyyssopimus näiden valtioiden välillä. Näiden sopimusten ytimenä oli

1. kummankin valtion molemminpuolinen sitoutuminen olemaan hyökkäämättä toistensa kimppuun ja elämään rauhanomaisessa naapuruudessa, ja

2. intressipiirien määrittelemisen, Saksan valtakunnan luopuessa kaikesta mahdollisesta vaikutusvallasta Suomeen, Latviaan, Eestiin, Liettuaan ja Bessarabiaan nähden, kun taas entisen Puolan valtion alueet Narewiin, Bugiin ja Saniin saakka piti liittää Neuvostovenäjään sen esittämän toivomuksen mukaisesti.

Itse asiassa valtakunnanhallitus heti hyökkäämättömyyssopimuksen solmiamisen jälkeen Venäjän kanssa teki periaatteellisen muutoksen politiikassaan Neuvosto-Venäjän suhteen ja omaksui tästä päivästä lähtien ystävällisen asenteen Neuvostoliittoon. Se on uskollisesti täyttänyt Neuvostoliiton kanssa tehdyt sopimukset sekä niiden sisältöön että henkeen katsoen. Mutta sen lisäksi Saksa kukistamalla Puolan, siis vuodattamalla saksalaista verta, auttoi Neuvostoliittoa saavuttamaan tähän mennessä suurimmat ulkopoliittiset menestyksensä. Tämä oli mahdollista vain Saksan Venäjän nähden harjoittaman hyväntahtoisen politiikan ja sen sotavoimien valtavien voittojen takia.

Valtakunnanhallitus uskoi senvuoksi täydellä syyllä voivansa otaksua, että myöskin Neuvostoliiton Saksan valtakuntaan nähden omaksuma asenne olisi samanlainen, varsinkin kun neuvostohallitus niiden neuvottelujen aikana, joita valtakunnan ulkoministeri von Ribbentrop kävi Moskovassa, ja muissakin tilaisuuksissa yhä uudelleen vakuutti, että nämä sopimukset muodostavat perustan saksalais-neuvostovenäläisten suhteiden jatkuvalle vakiintumiselle ja että molemmat kansat kunnioittamalla toistensa hallituksia ja haluamatta sekaantua toistensa sisäisiin asioihin saavuttaisivat täten hyvän, pysyvän naapuruussuhteen. Että valtakunnanhallitus tässä olettamuksessaan pettyi perusteellisesti, kävi valitettavasti pian selville.

II.

Itse asiassa tuli Komintern heti saksalais-venäläisten sopimusten solmiamisen jälkeen aktiiviseksi kaikilla aloilla. Tämä ei koske ainoastaan Saksaa, vaan myös saksalaisystävällisiä ja puolueettomia valtioita sekä saksalaisten joukkojen miehittämiä alueita Euroopassa. Jottei sopimuksia olisi avoimesti loukattu, vaihdettiin menettelytapoja ja toimintamuodot naamioitiin entistä huolellisemmin ja ovelammin. Korostamalla alituisesti Saksan muka imperialistista sotaa, uskottiin Moskovassa ilmeisesti tasoitettavan kansallissosialistisen Saksan kanssa solmitun sopimuksen vaikutusta. Saksan poliisin voimakas ja tehokas torjuntatoiminta pakotti Kominternin harjoittamaan Saksan vastaista hajoittavaa ja uutispalveluluontoista toimintaansa Saksan naapurimaissa olevien toimintakustusten kautta. Tähän tarkoitukseen käytettiin entisiä saksalaisia kommunistisia toimihenkilöitä, joiden oli harjoitettava Saksassa hajoitustyötä ja valmistettava sabotaashitekoja. GPU.-komissaari Krylov johti järjestelmällistä koulutustyötä tätä tarkoitusta varten. Sen ohessa suunnattiin voimaperäistä hajoitustyötä Saksan miehittämille alueille, varsinkin Protektoraattiin ja miehitettyyn Ranskaan, mutta myös Norjaan, Hollantiin, Belgiaan jne. Neuvostoliiton valtiovallan edustajat, varsinkin Pragin pääkonsulaatti, antoivat arvokasta apua. Radio. teknillisin lähetys- ja vastaanottolaittein ylläpidettiin vilkasta uutispalvelutoi. mintaa, joka täydellisesti todistaa Kominternin Saksaa vastaan suunnatun toiminnan. Samoin meillä on käytettävissämme laaja todistusaineisto Kominternin koko muusta hajoitus- ja urkintatyöstä. Edelleen oli muodos. tettu sahotaashiryhmiä, joilla oli omat laboratorionsa, missä he valmistivat palo- ja räjähdyspommeja sahotaashitekoja varten. Esimerkin vuoksi mainittakoon, että kokonaista 16 saksalaista laivaa on joutunut tällaisten sabotaashitekojen kohteiksi

Tämän sabotaashi- ja hajoitustyön ohella harjoitettiin vakoilua. Niinpä saksalaisten palatessa Neuvosto-Venäjältä takaisin kotimaahan käytettiin mitä alhaisimpia keinoja näiden ihmisten voittamiseksi GPU:n tarkoituksiperiä varten. Julkealla tavalla pakotettiin miesten ohella naisetkin sitoutumaan GPU:n palvelukseen. Eipä Neuvostoliiton Berliinin suurlähetystökään säikkynyt lähetystöneuvos Kohulovin johdolla häikäilemättömästi käyttämästä hyväkseen loukkaamattomuuttaan vakoilutarkoituksia varten. Edelleen johti Venäjän Pragin konsulaatin jäsen Mochov venäläistä vakoiluverkostoa, joka ulottui yli koko Protektoraatin. Muutkin tapaukset, joihin poliisi kyllin ajoissa pääsi käsiksi, antavat selvän kuvan Neuvosto-Venäjän laajoista toiminnoista. Kokonaiskuva osoittaa selvästi, että Neuvosto-Venäjä harjoitti laajassa mittakaavassa Saksan vastaista laitonta myyräntytöä, sabotaashia ja terroria sekä sotaa valmistelevaa poliittista, sotilaallista ja taloudellista vakoilua.

Mitä tulee Neuvosto-Venäjän myyräntytöön Euroopan muissa maissa, niin se ulottui melkein kaikkiin saksalaisystävällisiin tai Saksan miehittämiin Euroopan valtioihin. Niinpä esim. Romaniassa kommunistinen propaganda Venäjältä peräisin olevissa lentolehtisissä väitti Saksaa kaikkiin vaikeuksiin syylliseksi, herättääkseen täten saksalaisvastaisen mielialan. Sama ilmenee selvästi Jugoslaviassa kesästä 1940 lähtien. Lentolehtiset kehoittivat siellä panemaan vastalauseen senjohdosta, että Cvetkovien hallitus solmi sopimuksia Berliinin ja Rooman imperialististen hallitusten kanssa. Eräässä kommunististen toimihenkilöiden kokouksessa Zagrebissa kuvattiin koko kaakkois-Eurooppa Slovakiasta Bulgariaan saakka venäläiseksi protektoraatiksi, joka on muodostuva Saksan sotilaallisesti heikennyttyä. Neuvostoliiton Belgradin lähetystössä joutui saksalaisten joukkojen käsiin asiakirjoja, jotka selvästi todistavat tämän propagandan venäläisen alkuperän. Kun kommunistinen propaganda Jugoslaviassa koetti käyttää kansallisia iskulauseita, vaikutti se Unkarissa ennen kaikkea ruteenisen väestön keskuudessa, jolle se uskotteli Neuvostoliiton tuovan vapauden. Erikoisen vilkasta oli saksalaisvastainen kiihoitus Slovakiassa, joka avoimesti tähtäsi sen liittämiseen Neuvosto-Venäjään.

Suomessa toimi huonomaineinen "Suomen ja Neuvostoliiton rauhan ja ystävyyden liitto", joka yhdessä Petroskoin radioaseman kanssa koetti harjoittaa myyräntytöään tässä maassa ja joka samalla työskenteli täysin saksalaisvihamielisessä hengessä.

Ranskassa, Belgiassa ja Hollannissa kiihoitettiin väestöä saksalaista miehitysvaltaa vastaan. Kuvernementissä harjoitettiin samaa kiihoitustyötä kansallisten ja panslavististen aatteiden puitteissa. Tuskin olivat saksalaiset ja italialaiset joukot miehittäneet Kreikan, kun sielläkin neuvostovenäläinen propaganda aloitti työnsä. Kokonaiskuva osoittaa Neuvostoliiton harjoittaneen järjestelmällisesti kaikissa maissa kiihoitustyötään Saksan pyrkimyksiä vastaan vakiintuneen järjestyksen luomiseksi Eurooppaan.

Sen ohella harjoitettiin välitöntä propagandistista toimintaa Saksan politiikkaa vastaan, jonka toimenpiteet koettiin leimata venäläisvastaisiksi, jotta täten voitettaisiin eri maat Neuvosto-Venäjän puolelle Saksaa vastaan. Bulgariassa tehtiin kiihoitustyötä kolmivaltasopimukseen liittymistä vastaan ja takuusopimuksen aikaansaamiseksi Venäjän kanssa, Romaniassa tammikuun 23. päivänä 1941 toimeenpannun vallankaappausyrityksen lietsojina olivat Moskovan bolshevistiset agentit, jotka olivat soluttautuneet Rautakaartiin ja pahoinpidelleet sen johtajia, mm. romanialaista Grozaa. Valtakunnanhallituksella on tästä kaikesta kiistämättömiä todistuksia.

Mitä Jugoslaviaan tulee, on Saksan hallituksella hallussaan todistusaineistoa, joka selvästi osoittaa, että Jugoslavian lähettiläs Georgevie oli jo toukokuussa 1940, neuvoteltuaan Moskovassa herra Molotovin kanssa, vakuuttunut siitä, että siellä pidetään Saksaa "huomispäiviin mahtavana vihollisena". Vielä selvemmin Neuvosto-Venäjä ilmaisi kantansa serbialaisten sotilashenkilöiden ilmaistua toivomuksen aseitten toimittamisesta. Marraskuussa 1940 selitti neuvostovenäläinen esikuntapäällikkö Jugoslavian sotilasasiamiehelle: "Annamme kaiken haluamanne heti". Hinnat ja maksutapa olivat Belgradin hallituksen vapaasti määrittävissä, vain yksi ehto asetettiin: Asia oli pidettävä salassa Saksalta. Kun Zvetkovicin hallitus myöhemmin lähestyi akselivaltoja, alettiin Moskovassa viivyttää asehankintoja; Neuvosto-Venäjän sotaministeriö selitti tämän lyhyesti ja selvästi Jugoslavian sotilasasiamiehelle. Belgradin vallankaappaus tämän vuoden maaliskuun 27. päivänä muodosti kohokohdan serbialaisten saialiittolaisten ja englantilais-venäläisten Saksaa vastaan toimivien agenttien vehkeilyissä. Tämän vallankaappauksen serbialainen johtaja ja "Mustan käden" ensimmäinen mies, herra Simic, on vielä nykyäänkin Moskovassa ja harjoittaa sieltä käsin yhdessä neuvosto-venäläisten propagandalaitosten kanssa Saksan vastaista toimintaa.

Yllä olevat toteamukset ovat vain osa siitä äärettömän laajasta propagandatoiminnasta, jota Neuvostoliitto on harjoittanut Euroopassa Saksaa vastaan. Antaakseen ulkomaailmalle yleissilmäyksen Neuvostoliiton toiminnasta tähän suuntaan saksalais-venäläisten sopimusten solmimisesta lähtien ja auttaakseen sitä asian arvostelemisessa, julkaisee valtakunnanhallitus sen käytettävissä olevan runsaan materiaalin. Kokonaisuudessaan on valtakunnanhallituksen todettava seuraavaa:

Neuvostohallitus oli Saksan kanssa solmiamiensa sopimusten yhteydessä antanut selityksen, jota ei voinut väärin ymmärtää ja jonka mukaan sillä ei ollut aikomusta välittömästi tai välillisesti sekaantua Saksan asioihin. Se oli ystävyyssopimusta solmittaessa juhlallisesti lausunut tulevansa työskentelemään yhdessä Saksan kanssa tehdäkseen kaikkien kansojen etujen mukaisesti lopun Saksan sekä Englannin ja Ranskan välillä vallitsevasta sotatilasta ja saavuttaakseen tämän päämäärän niin pian kuin mahdollista. Nämä neuvostovenäläiset sopimukset ja selostukset ovat, yllä mainitun huomioon ottaen, sodan kuluessa yhä selvempinä esiintyvien tosiasioitten valossa osoittautuneet tietoiseksi harhaanjohtamiseksi ja petokseksi. Kaikki vain Saksan omaksuman ystävällisen asenteen johdosta saavutetut edutkaan eivät ole saaneet neuvostohallitusta omaksumaan rehellistä asennetta Saksaan nähden. Valtakunnanhallitus päinvastoin tuli vakuuttuneeksi siitä, että Leninin teesi sellaisena kuin se vielä kerran erikoisesti ilmaistiin "Slovokian kommunistisen puolueen suuntaviivoissa" lokakuussa 1939 ja jonka mukaan "eräiden muiden maiden kanssa voidaan solmia sopimuksia, jos niiden avulla voidaan hyödyttää neuvostohallitusta ja tehdä vastustaja vaa. rattomaksi", oli määräävänä myös vuoden 1939:n sopimuksia solmittaessa. Tämä ystävyyssopimusten solmiminen merkitsi niin ollen vain neuvostohallituksen taktillista manööverä. Varsinaisena päämääränä oli solmia Venäjälle edullisia sopimuksia ja täten samanaikaisesti valmistella neuvostomahdiu edelleen leviämistä. Johtoajatuksena oli ei-bolshevististen valtioiden heikentäminen, jotta ne helpommin voitaisiin hajoittaa ja sopivan hetken tullen kukistaa. Räikeän selvästi tämä ilmenee eräästä Belgradin valtauksen jälkeen sikäläisestä neuvostolähetystöstä löydetystä kirjoituksesta, jossa se ilmaistiin seuraavin sanoin: "Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto reagoi vasta määrättyllä hetkellä. Akselivallat ovat edelleenkin hajoittaneet sotavoimiaan ja siksi tulee Sosialistinen Neuvostotasavaltojen Liitto yllättäen hyökkäämään Saksan kimppuun". Moskovan neuvostohallitus ei ole seurannut Venäjän kansan ääntä, kansan, joka halusi elää rauhassa ja ystävyydessä Saksan kansan kanssa, vaan se jatkoi vanhaa bolshevistista kaksinaamaista politiikkaansa ja otti täten kantaakseen raskaan vastuun.

III.

Vaikkakaan Neuvostoliiton propagandistinen hajoitustyö Saksassa ja muualla Euroopassa ei jätä mitään epäilystä sen Saksaan nähden omaksumasta kannasta, niin puhuu neuvostohallituksen Saksaan nähden ulkopoliittisesti ja sotilaallisesti omaksuma asenne saksalais-venäläisten sopimusten solmiamisen jälkeen vielä selvempää kieltä. Moskovassa oli Neuvosto-Venäjän hallitus etupiirejä määriteltäessä selittänyt valtakunnan ulkoministerille, ettei se aikoon lukuunottamatta hajaantumistilassa olevia entisen Puolan valtion alueita bolshevisoida tai anastaa mitään sen

etupiiriin kuuluvia valtioita. Mutta tosiasiasa, kuten tapahtumien kulku on osoittanut, Neuvostoliiton politiikalla on tänä aikana ollut vain yksi päämäärä, nimittäin Moskovon sotilasmahdin ulottaminen Jäämeren ja Mustanmeren välisellä alueella lännemmäksi kaikkialla, missä se piti sitä mahdollisena, ja uusien alueiden voittaminen bolshevismille Euroopassa.

Tämän politiikan kehittämiseksi ovat tunnusomaisia seuraavat kiinnepohdat:

1. Tämän politiikan toteuttaminen alkoi niinsatotun avunantosopimuksen solmimisella Eestin, Latvian ja Liettuan kanssa loka. ja marraskuussa 1939 ja sotilaallisten tukikohtien perustamisella näihin maihin.

2. Seuraava Neuvostoliiton shakkisiirto koski Suomea. Kun Suomen hallitus ei suostunut Neuvostoliiton vaatimuksiin, joiden hyväksyminen olisi tehnyt lopun vapaan Suomen valtion itsemääräämisoikeudesta, muodostettiin neuvostohallituksen toimesta kommunistinen Kuusisen valehallitus, ja kun Suomen kansa kieltäytyi rupeamaeta minkäänlaiseen yhteyteen tämän hallituksen kanssa, osoitettiin Suomelle uhkavaatimus, ja marraskuun lopussa 1939 ylitti Punainen Armeija Suomen rajan. Maaliskuussa Suomen ja Venäjän välillä solmitussa rauhassa Suomen oli luovuttava osasta kaakkoisalueitaan, joiden kohtalona oli välitön bolshevisointi.

3. Muutamia kuukausia myöhemmin eli heinäkuussa 1940 Neuvostoliitto kohdisti toimintansa Baltian valtioihin. Liettua kuului ensimmäisen Moskovassa tehdyn sopimuksen mukaan Saksan etupiiriin. Neuvostoliiton toivo. muksesta valtakunnanhallitus luopui toisen sopimuksen jälkeen, vaikkakin raskain sydämin, rauhan säilyttääkseen Neuvostoliiton hyväksi eduistaan suurimmassa osassa tätä maata, pienen kaistaleen vielä jäädessä saksalaiseen etupiiriin. Kesäkuun 15. päivänä jätetyn uhkavaatimuksen jälkeen Neuvostoliitto miehitti asiasta millään tavoin valtakunnan hallitukselle tiedoittamatta koko Liettuan, siis myöskin Saksan etupiiriin kuuluvan Liettuan osan, niin että Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto nyt ulottui välittömästi Itä-Prenssin koko itärajaan. Kun sitten myöhemmin käännettiin tämän takia Saksan puoleen, luovutti valtakunnanhallitus raskaiden neuvottelujen jälkeen ja tehdäkseen edelleenkin voitavansa ystävällisten suhteiden säilyttämiseksi tämänkin Liettuan osan Neuvostoliitolle.

Jonkin aikaa tämän jälkeen miehitetiin samalla tavoin myös Latvia ja Eesti, käyttämällä väärin näiden valtioiden kanssa solmittuja avunantosopimuksia. Vastoin Moskovon nimenomaisia vakuutuksia bolshevisoitin nyt kaikki Baltian maat, jotka neuvostohallitus muutamia viikkoja miehityksen jälkeen muitta mutkitta anasti. Samaan aikaan kuin tämä anastus tapahtui, toimitti Neuvostovenäjä koko pohjoisella alueella ensimmäiset voimakkaat Punaisen Armeijan voimaryhmykset.

Tulkoon tässä vain sivumennen mainituksi, että neuvostohallitus yksipuolisesti kumosi kaikki Saksan näiden valtioiden kanssa tekemät taloudelliset sopimukset, joihin ei Moskovassa tehtyjen sopimusten mukaan pitänyt millään tavoin puututtaman.

Etupiirejä rajoitettaessa entisen Puolan valtion alueella sovittiin Moskovassa erikoisesti siitä, ettei näiden rajojen ylitse harjoiteta minkäänlaista poliittista kiihoitusta. vaan että kummankin puolen miehitysviranomaisten toiminta rajoittuu yksinomaan näiden alueiden rauhalliseen rakennustyöhön. Valtakunnanhallituksella on kiistämättömät todisteet siitä, että Neuvostoliitto näistä sopimuksista huolimatta kohta tämän alueen miehittämisen jälkeen ei ainoastaan sallinut Kuvernementtia vastaan kohdistettua Saksalaisvihamielistä kiihoitustyötä, vaan tuki sitä samaan aikaan bolshevistisella propagandalla. Näillekin alueille sijoitettiin välittömästi miehityksen jälkeen voimakkaita venäläisiä joukko-osastoja.

5. Saksan armeijan vielä taistellessa lännessä Ranskaa ja Englantia vastaan seurasi Neuvostoliiton eteneminen Balkanille. Vaikka neuvostohallitus Moskovon neuvottelujen aikana oli selittänyt, ettei se koskeen oma-aloitteisesti ryhtyisi ratkaisemaan Bessarabian kysymystä, sai valtakunnan hallitus kesäkuun 24. päivänä 1940 neuvostohallitukselta tiedonannon, josta kävi ilmi, että tämä oli nyt päättänyt ratkaista väkivalloin Bessarabian kysymyksen. Samaan aikaan ilmoitettiin, että Neuvostoliitolla oli vaatimuksia myös Bukovinaan nähden, siis alueeseen, joka oli vanhaa itävaltalaisista kruununmaata, joka ei koskaan ollut kuulunut Venäjään ja josta ei Moskovassa aikoinaan edes ollut keskusteltu. Saksan Moskovassa oleva suurlähettiläs selitti neuvostohallitukselle. että sen päätös oli tullut valtakunnanhallitukselle täysin odottamatta, että se aiheuttaa suuria haittoja Saksan taloudellisille eduille Romaniassa ja että se häiritsee tuntuvasti siellä asuvan runsaslukuisen saksalaisen väestön elämää samoin kuin Bukovinan saksalaisuutta yleensäkin. Herra Molotov vastasi tähän, että asia on erittäin tärkeä ja että Neuvostoliitto odottaa valtakunnanhallituksen kannanottoa tähän kysymykseen kahdenkymmenen tunnin kuluessa. Huolimatta näistä häikäilemättömistä toimenpiteistä Romaniaa vastaan toimi valtakunnanhallitus tälläkin kertaa rauhan ja ystävyyden säilyttämiseksi Neuvostoliiton kanssa ja hyväksi. Se neuvoi Romanian hallitusta, joka kääntyi avunpyyntöineen Saksan puoleen, antamaan myöten ja luovuttamaan Bessarabian ja pohjois-Bukovinan Neuvosto-Venäjälle. Romanian hallituksen annettua myöntävän vastauksen välitti Saksa neuvostohallitukselle Romanian hallituksen pyynnön saada tarpeeksi aikaa näiden suurten alueiden evakuoimiseen sekä niiden asukkaiden hengen ja omaisuuden turvaamiseen. Mutta jälleen jätti neuvostohallitus Romanian uhkavaatimuksen ja alkoi jo, ennenkuin siinä määrätty aika oli kulunut umpeen, kesäkuun 28. päivänä miehittää osia Bukovinasta ja miehitti välittömästi senjälkeen koko Bessarabian Tonavaan saakka. Nämäkin alueet Neuvostoliitto heti anasti, bolshevisoi ja siis itse asiassa raunioitti.

Miehittämällä ja bolshevisoimalla kaikki valtakunnanhallituksen Moskovassa Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitolle luovuttamat etupiirit itä-Euroopassa ja Balkanilla, on neuvostohallitus selvisti ja kiistämättömästi toiminut Moskovassa tehtyjä sopimuksia vastaan. Siitä huolimatta säilytti valtakunnanhallitus enemmän kuin laillisen asenteensa Sosialistista Neuvostotasavaltojen Liittoa kohtaan. Se pidättäytyi täysin sekaantumasta Suomen sotaan ja Baltian maiden kysymykseen, se puolsi Bessarabian kysymyksessä Romanian hallitukselle Neuvostohallituksen näkökantaa ja hyväksyi, vaikkakin raskain sydämin, Neuvostohallituksen toimenpiteet. Sen lisäksi se ryhtyi, välttääkseen jo ennakolta kaikkia mahdollisia erimielisyyksiä molempien valtioiden välillä, suuripiirteisiin väestönsiirtotoimenpiteisiin, jotka tarkoittivat kaikkien Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton miehittämällä alueilla asuvien saksalaisten siirtämistä takaisin Saksaan. Valtakunnanhallitus on sitä mieltä, että tuskin voi löytää parempaa todistusta sen halulle säilyttää jatkuvat tyydyttävät suhteet Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liittoon.

IV.

Venäjän tunkeutuessa Balkanille joutuivat tämän alueen kysymykset päiväjärjestykseen. Romania ja Unkari kääntyivät kesällä v. 1940 Saksan puoleen päästäkseen ratkaisuun alueellisissa riitakysymyksissään, jotka, englantilaisten agenttien kärjistäessä vastakkaisuuksia, olivat elokuun lopulla johtaneet vaikeaan kriisiin. Sota Romanian ja Unkarin välillä oli syttymäisillään. Saksa, jota Unkari ja Romania uudelleen olivat pyytäneet riitakysymyksensä välittäjäksi, kutsui yhdessä Italian kanssa kummankin valtion Wienissä pidettävään konferenssiin, ja haluten säilyttää rauhan Balkanilla se langetti mainittujen valtioiden pyynnöstä täällä elokuun 30. päivänä 1940 Wienin välitystuomion. Siten määriteltiin uusi Unkarin ja Romanian välinen raja, ja antaakseen Romanian hallitukselle mahdollisuudet vastata kansansa edessä tekemistään alueluovutuksista ja poistaakseen tältä alueelta vastaisuudessa kaikki kiistan mahdollisuudet, sitoutuivat Saksa ja Italia takaa. maan pienentyneen Romanian valtion rajat. Kun Venäjän tätä aluetta koskevat pyyteet oli tyydytetty, eivät nämä takuut mitenkään voineet suuntautua Venäjää vastaan. Siitä huolimatta Neuvosto-Venäjä teki vali. tuksen ja selitti, vastoin aikaisempia selityksiään, joiden mukaan se Bessarabian ja Pohjois-Bukowinan saatuaan oli saanut Balkanilla kaikki pyyteensä tyydytetyksi, että se edelleenkin on kiinnostunut Balkanin kysymyksistä, joita se ei aluksi kuitenkaan tarkemmin määritellyt.

Tästä ajankohdasta lähtien käy Neuvosto-Venäjän Saksan vastainen politiikka yhä ilmeisemmäksi. Saksan hallitus sai nyt yhä kouraantuutuvampia tietoja, joiden mukaan Englannin Moskovon suurlähettilään Crippsin käymät, pitkän aikaa pysähdyksissä olleet neuvottelut kehittyivät menestykselliseen suuntaan. Samoihin aikoihin Saksan hallitus sai käsiinsä todistuskappaleita Neuvostoliiton pontevista sotilaallisista valmisteluista kaikilla alueillaan. Nämä todistuskappaleet saavat vielä vahvistuksensa m.m. äskettäin Belgradissa löydetystä Jugoslavian Moskovon sotilasasiamiehen joulukuun 17. päivänä 1940 päivästä kertomuksesta, joka sananmukaisesti sisältää m.m. seuraavaa: "Neuvostopiirien antamien tietojen mukaan on ilmavoimien, panssarivoimien ja tykistön varustelu nykyisen sodan kokemusten mukaisesti täydessä käynnissä ja tulee pääasiassa olemaan loppuunsaatu v. 1941 elokuuhun mennessä Tämä onkin todennäköisesti äärimmäinen (ajallinen) raja, jota ennen ei Neuvostoliiton ulkopoliitikassa ole odotettavissa tuntuja muutoksia."

Huolimatta Neuvostoliiton Balkanin kysymyksessä omaksumasta epäystävällisestä asenteesta Saksa yritti nyt uudelleen päästä yhteisymmärrykseen Neuvostoliiton kanssa, valtakunnan ulkoministerin antaessa Stalinille osoitetussa kirjeessä laajan selostuksen Saksan hallituksen politiikasta Moskovon neuvottelujen jälkeen. Kirjeessä huomautettiin erikoisesti seuraavaa: Saksan, Italian ja Japanin solmiessa kolmivaltasopimuksen oli se käsitys ollut yhteinen, ettei tämä sopimus millään tavalla suuntautunut Neuvostoliittoa vastaan, vaan että näiden kolmen vallan ystävälliset suhteet Neuvostoliittoon jäivät tästä sopimuksesta riippumatta täysin koskemattomiksi. Berliinin kolmivaltasopimuksessa tämä oli myöskin asiakirjoissa tuotu ilmi. Samalla lausuttiin kirjeessä toivomus, että kolmivaltasopimuksen jäsenten haluamia ystävällisiä suhteita Neuvostoliittoon yhteisesti onnistuttaisiin edelleen selvittämään ja antamaan niille näkyvä muoto. Näitä kysymyksiä tarkemmin käsittelemään kutsui ulkoministeri herra Molotovin Berliiniin.

Herra Molotovin Berliinin vierailun aikana Saksan hallituksen oli todettava, että Venäjä oli suostuvainen todelliseen ystävälliseen yhteistyöhön kolmivaltasopimuksen jäsenten ja erikoisesti Saksan kanssa vain, jos tämä oli valmis maksamaan Neuvostoliiton tästä hyvästä vaatiman hinnan. Tänä hintana oli Neuvostoliiton uudelleen tunkeutuminen eteenpäin Pohjois- ja Kaakkois-Euroopassa. Herra Molotov esitti seuraavat vaatimukset Berliinissä ja sen jälkeen Saksan Moskovon suurlähettilään kanssa käydyissä diplomaattisissa neuvotteluissa:

1. Neuvostoliitto haluaa antaa takuut Bulgarialle ja solmia sen lisäksi tämän valtion kanssa avunantosopimuksen Baltianmaiden kanssa solmittujen avunantosopimusten mallin mukaan, mikä t.s. siis edellyttäisi sotilaallisten tukikohtien antamista, herra Molotov selittäessä, ettei Bulgarian eisäiseen hallintoon tahdota koskea. Myöskin venäläisen komissaarin Sobolewin käynti Sofiassa tähän aikaan tähtäsi tämän suunnitelman toteuttamiseen.

2 Neuvostoliitto vaatii kontrahtiluontoista sopimusta Turkin kanssa hankkiakseen maa- ja merivoimiansa varten tukikohdan Bosporin ja Dardanellien luota pitkäaikaisen vuokraehdon pohjalla. Siinä tapauksessa, ettei Turkki selittäisi

suostuvansa tähän, on Saksan ja Italian yhdyttävä Venäjän diplomaattisiin toimenpiteisiin näiden vaatimuksien läpiviemiseksi. Nämä vaatimukset tähtäävät Neuvostoliiton hallitsevaan asemaan Balkanilla.

3. Neuvostoliitto selittää taaskin tuntevansa itsensä Suomen taholta uhatuksi ja vaatii Saksaa sentakia täysin jättämään Suomen oman onnensa nojaan, mikä käytännössä merkitsee tämän valtion miehittämistä ja Suomen kansan hävittämistä maanpinnalta.

Saksa ei luonnollisestikaan voinut hyväksyä näitä Venäjän vaatimuksia, jotka Neuvostohallitus selitti kolmivaltaliiton jäseniin liittymisensä perusedellytykseksi. Täten kolmiliiton valtojen yritykset yhteisymmärryksen aikaansaamiseksi Neuvostoliiton kanssa olivat epäonnistuneet. Saksan kannasta oli seurauksena, että Venäjä vilkastutti yhä avoimemmin Saksaa vastaan suuntautuvaa politiikkaansa, ja että sen yhä kiinteämmäksi muuttuva yhteistyö Englannin kanssa tuli selvällä tavalla näkyviin. Tammikuussa 1941 tuli tämä Venäjän torjuva asenne ensimmäisen kerran myöskin diplomatian alalla näkyviin. Kun nim. Saksa mainitussa kuussa ryhtyi erinäisiin turvallisuustoimenpiteisiin Bulgariassa brittiläisten joukkojen Kreikassa suorittaman maihinnousun johdosta, huomautti Berliinissä oleva Venäjän suurlähettiläs virallista tietä siitä, että Neuvostoliitto pitää Bulgarian ja kummankin salmen aluetta Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton turvallisuusvyöhykkeenä, ja ettei se voisi jäädä toimeettomaksi siinä tapauksessa, että näillä alueilla tapahtuu jotakin, joka uhkaisi tätä turvallisuutta. Tästä syystä Neuvostohallitus varoittaa saksalaisten joukkojen ilmestymisestä Bulgarian ja mainittujen salmien alueelle.

Saksan hallitus antoi tämän jälkeen neuvostohallitukselle tyhjentävän selityksen niistä syistä ja päämääristä, jotka olivat aiheuttaneet Saksan sotilaalliset toimenpiteet Balkanilla. Se viittasi siihen, että Saksa on estävä Englannin jokaisen yrityksen jalansijan saamiseksi Kreikassa, mutta ettei sen aikomuksena ole miehittää salmia, vaan se tulee kunnioittamaan Turkin alueen koskemattomuutta. Saksalaisten joukkojen marssia Bulgarian läpi ei voida pitää Neuvostoliiton turvallisuusintressien loukkauksena, päinvastoin uskoo valtakunnan hallitus palvelevansa näillä toimenpiteillä Neuvostoliitonkin etuja. Suoriuduttuaan toimenpiteistään Balkanilla tulee Saksa vetämään sieltä joukkonsa jälleen takaisin.

Huolimatta näistä Saksan hallituksen selityksistä neuvostohallitus julkaisi välittömästi saksalaisten joukkojen marssittua Bulgariaan viimeksi mainitulle maalle osoitetun selityksen, jolla oli selvästi suksalaisvihamielinen luonne, ja jossa väitettiin, etteivät Bulgariassa olevat saksalaiset joukot edistä rauhan säilymistä Balkanilla, vaan palvelevat sodan asiaa. Tähän asenteeseen Saksan hallitus sai selityksen näihin aikoihin yhä tiheämmin maapuvista uutisista Neuvosto-Venäjän ja Englannin välisestä yhä kiinteämmästä yhteistyöstä. Siitä huolimatta Saksa tähänkin suhtautui vaieten.

Samaa suuntaa noudatti neuvostohallituksen maaliskuussa 1941 Turkille antama lupaus selustan suojaamisesta siinä tapauksessa, että Turkki liittyisi Balkanilla käytävään sotaan. Tämä oli, kuten Saksan hallituksen tiedossa on, tuloksena Englannin ulkoministerin Ankarassa vierailun aikana käydyistä englantilais-venäläisistä neuvotteluista, Englannin ulkoministerin pyrkiessä täten vetämään Venäjää yhä lähemmäksi Englannin yhteyteen.

V.

Mutta neuvostohallituksen tästä lähtien Saksan valtakuntaa kohtaan yhä hyökkäävämmäksi käyvä politiikka ja toistaiseksi vielä verrattain salassa suoritettu Neuvostoliiton ja Englannin välinen yhteistyö kävi Balkanin kriisin puhjetessa tämän vuoden huhtikuun alussa koko maailmalle ilmeiseksi. Tällä hetkellä on mahdoton kiistää sitä tosiseikkaa, että Englanti yhteisymmärryksessä Neuvosto-Venäjän kanssa järjesti Jugoslavian kolmivaltasopimukseen liittymisen jälkeen Belgradissa toimeenpannun vallankaappauksen. Jo pitkän aikaa, nim. vuoden 1940 marraskuun 14. päivästä lähtien, Venäjä oli salaisesti varustanut Jugoslaviaa akselivaltoja vastaan. Tämä selviää eittämättömästi asiakirjoista, jotka Belgradin valtauksen jälkeen joutuivat Saksan hallituksen käsiin ja joista kuvastuvat Venäjän asehankinnat Jugoslavialle jokaista vaihettaan myöten. Kun Belgradin vallankaappaus sitten oli onnistunut, solmi Venäjä huhtikuun 5. päivänä laittoman serbialaisen Simovicin hallituksen kanssa ystävyyssovimuksen, jonka piti tukea vallankaappausmiehiä, ja jonka tarkoituksena oli hyödyttää yhteistä englantilais-jugoslavalais-kreikkalaista rintamaa. Ilmeisellä tyydytyksellä totesi amerikkalainen alivaltiosihteeri herra Sumner Welles tämän johdosta huhtikuun 6. p. 1941, neuvoteltuaan sitä ennen usean kerran Washingtonissa olevan Neuvostoliiton suurlähettilään kanssa, että Venäjän ja Jugoslavian välisellä sopimuksella määrättyssä tapauksessa voi olla erittäin suuri merkitys, että se on monipuolisen mielenkiinnon kohde ja että on syytä otaksua, että se on enemmän kuin vain ystävyys- ja hyökkäämättömyyssopimus.

Samaan aikaan siis kuin saksalaisia joukkoja koottiin yhteen Romanian ja Jugoslavian alueella Kreikassa maihin nousevia englantilaisia joukkoja vastaan, koetti Neuvostoliitto jo selvässä yhteisymmärryksessä Englannin kanssa hyökätä salakavalasti Saksan kimppuun:

1. antamalla Jugoslavialle avointa poliittista ja salaista sotilaallista tukea,

2. yrittämällä taivuttaa Turkin selustan suojaamista tarkoittavalla lupauksellaan omaksumaan hyökkäävän asenteen Bulgariaa ja Saksaa vastaan ja keskittämään armeijansa erittäin epäedulliseen sotilaalliseen asemaan Traakiaan,
3. keskittämällä itse voimakkaita joukkoja Bessarabiassa ja Moldaun varrella Romanian rajaa vastaan, ja
4. ulkoasiain kansankomissaarin sijaisen Wyschinskin huhtikuun alussa yhtäkkiä yrittäessä keskusteluissa Romanian Moskovan lähettilään Gafencun kanssa saada aikaan nopean lähentymisen Romaniaan, saadakseen tämän maan siten luopumaan Saksasta. Samaan suuntaan yritti Englannin diplomatia toimia amerikkalaisten välityksellä Bukarestissa.

Englantilais-venäläisen suunnitelman mukaan piti siis Romaniaan ja Bulgariaan keskitettyjen saksalaisten joukkojen kimppuun hyökätä kolmelta taholta, nim. Bessarabiasta, Traakiasta ja Serbian-Kreikan suunnalta. Vain kenraali Antonescun lojaalisuuden, Turkin hallituksen realistisen asenteen, Saksan nopean asioihin puuttumisen ja Saksan armeijan ratkaisevien voittojen ansioksi on laskettava, että tämä englantilais-venäläinen suunnitelma raukesi tyhjiin. Saksan hallitukselle saapuneiden ilmoitusten mukaan lensi melkein 200 jugoslaviaalaista lentokonetta, mukanaan neuvostovenäläisiä ja englantilaisia agentteja sekä serbialaisia vallankumouksellisia, osaksi herra Simicin johdolla Venäjälle, jossa nämä upseerit nykyään ovat Venäjän armeijan palveluksessa, osaksi Egyptiin. Jo tämä yksityiskohta antaa erikoisen luonteenomaisen kuvan Englannin ja Venäjän läheisestä yhteistyöstä Jugoslavian kanssa.

Neuvostohallitus on turhaan useammin kuin kerran yrittänyt salata politiikkansa todellisia päämääriä. Samoin kuin se vielä viime vaiheessakin on ylläpitänyt taloudellisia suhteita Saksan kanssa, samoin se on useilla yksityi. sillä teoilla yrittänyt uskotella maailmalle, että sillä on normaalit tai suoras. taan ystävälliset suhteet Saksaan. Täten se esim. muutamia viikkoja sitten lähetti pois Norjan, Belgian, Kreikan ja Jugoslavian lähettiläät, samoin sai Englannin suurlähettiläs Cripps neuvostohallituksen kanssa tekemänsä sopimuksen mukaisesti Englannin lehdistön vaikenemaan saksalais-venäläisistä suhteista, ja samaan tähtäsi myöskin Tassin äskettäin julkaisema peruutus, joka koetti selittää Saksan ja Neuvosto-Venäjän väliset suhteet täysin moitteettomiksi. Näillä naamiointiyrityksillä, jotka ovat niin räikeässä ristiriidassa neuvostohallituksen todellisen politiikan kanssa, ei luonnollisestikaan onnistuttu johtamaan Saksan hallitusta harhaan.

VI.

Rinnan tämän neuvostohallituksen saksalaisvihamielisen politiikan kanssa keskitettiin yhä lisääntyvässä määrässä Venäjän kaikki suinkin liikenevät taisteluvoimat pitkälle, Itämerestä Mustaan mereen ulottuvalle rintamalle. Jo siihen aikaan, kun Saksan voimat olivat lännessä vahvasti kiinni Ranskan sotaretken takia ja kun idässä oli vain aivan vähäisiä saksalaisia joukko-osastoja, alkoi Venäjän pääesikunta järjestelmällisesti siirtää huomattavia voimia Saksan itäistä rajaa vastaan, jolloin todettiin erikoisen voimakkaita keskityksiä tapahtuvan Itä-Preussia ja Kuvernementtia vastaan, ja lisäksi Bukovinassa ja Bessarabiassa Romaniaa vastaan. Myöskin Suomen vastaisia varuskuntia vahvistettiin alituisesti. Seuraava toimenpide näillä alueilla oli yhä uusien venäläisten divisioonien siirtäminen Itä-Aasiasta ja Kaukasukselta Euroopan puoleiselle Venäjälle. Vaikka neuvostohallitus aikoinaan oli selittänyt, että esim. Baltian maihin sijoitettaisiin vain aivan vähäinen määrä joukkoja, keskitettiin tällekin alueelle miehityksen jälkeen yhä suuremmat määrät venäläisiä taisteluvoimia, jotka nyt voidaan arvioida 22 divisioonaksi. On siis käynyt selville, että venäläiset joukot työntyivät yhä likemmäksi Saksan rajaa, vaikkei Saksan taholta ollut ryhdytty mihinkään sotilaallisiin toimenpiteisiin, jotka olisivat olleet aiheena Venäjälle tällaisiin toimenpiteisiin. Vasta mainittu Venäjän menettely pakotti Saksan sotavoimat vaotatoimenpiteisiin. Edelleen ovat Venäjän armeijan ja ilmavoimien erilliset yksiköt työnnetty eteen kiinteäksi ketjuksi, ja Saksan rajaa vastaan oleville lentokentille on sijoitettu voimakkaita ilmavoimien yksiköjä Huhtikuun alusta lähtien on täytynyt todeta rajaloukkausten lisääntyneen ja venäläisten lentokoneiden yhä useammin ulottaneen lentonsa Saksan valtakunnanalueen ylle. Romanian hallituksen ilmoitusten mukaan on samaa ollut todettava myöskin Romanian raja-alueella Bukovinan, Moldaun ja Tonavan seudulla.

Saksan Sotavoimien Pääesikunta on useaan kertaan kiinnittänyt valtakunnan ulkopoliittisen johdon huomiota tämän vuoden alusta lähtien tähän Venäjän armeijan taholta tulevaan uhkaan, korostaen tällöin, että tällaisella joukkojen keskityksellä voi olla ainoastaan hyökkäysoikomukset perusteenaan. Nämä Sotavoimien Pääesikunnan tiedotukset annetaan vielä kaikkine yksityiskohtineen julkisuuteen.

Mutta mikäli vielä saattaa olla vähäisintäkään epäilystä Venäjän joukkojen keskityksen hyökkäävästä luonteesta, niin hälvenevät ne lopullisesti niistä tiedoista, joita Sotavoimien Pääesikunnalle viime päivinä on saapunut. Sen jälkeen kuin Venäjällä on toimeen pantu yleinen liikekannallepano, on Saksaa vastaan keskitettynä nyt kokonaista 160 divisioonaa. Viime päivien tarkkailutulokset osoittavat, että venäläisten joukkojen ja varsinkin moottoroitujen ja panssariyksikköjen ryhmitys on suoritettu sellaisella tavalla, että Venäjän pääesikunta minä hetkenä hyvänsä voi useilla eri kohdilla aloittaa hyökkäyksen Saksan rajaa vastaan. Ilmoitukset tiedustelu- ja partiotoininnan lisääntymisestä sekä jokapäiväiset ilmoitukset rajavälikohtauksista sekä saksalaisten ja venäläisten välisistä etuvartiotaisteluista täydentävät kuvan äärimmilleen jännittyneestä sotilaallisesta tilanteesta, jossa purkautuminen saattaa tapahtua minä hetkenä hyvänsä. Tällä hetkellä Englannista saapuvat tiedot englantilaisen suurlähettilään Crippsin neuvotteluista vielä läheisemmän yhteistyön

aikaansaamiseksi Englannin ja Neuvosto-Venäjän valtio. ja sotilasjohdon välille samoin kuin aikaisemmin aina neuvostovihamielisellä kannalla olleen lordi Beaverbrookin esittämä vetoamus Venäjän tukemiseksi kaikin käytettävissä olevin voimin sen tulevassa taistelussa ja hänen Yhdysvalloille esittämänsä kehoitus menettelemään samalla tavalla osoittavat selvästi, minkälainen kohtalo Saksan kansalle tahdottaisiin järjestää.

Edellisen nojalla Saksan valtakunnan hallituksella siis on annettavanaan seuraava selitys:

Vastoin kaikkia sitoumuksiansa ja räikeästi juhlallisia selityksiinsä loukaten neuvostohallitus on kääntynyt Saksaa vastaan:

Se on

1. ei vain jatkanut Saksaa ja Eurooppaa vastaan suunnattuja tuhoamisyrityksiään, vaan niitä sodan syttymisen jälkeen vielä vahvistanut; se on
2. muuttanut ulkopoliitiikkansa yhä kasvavassa määrässä saksalais-vihamieliseksi, ja se on
3. keskittänyt kaikki taisteluvoitiansa Saksan rajalle valmiiksi hyökkäykseen.

Täten neuvostohallitus on pettänyt ja rikkonut Saksan kanssa tekemänsä sopimukset ja puheet. Bolshevistisen Moskovan viha kansallissosialismin vastaan on ollut voimakkaampi kuin poliittinen järki. Bolshevismi seisoo verivihollisena kansallissosialismia vastassa. Bolshevistinen Moskova on hyökkäämisillään kansallissosialistisen Saksan selustaan sen taistellessa olemassaolonsa puolesta.

Saksa ei suostu toimeettomana katselemaan tätä itärajaansa kohdistuvan vakavaa uhkaa. Siksi Führer nyt on antanut Saksan Sotavoimille käskyn ruveta vastustamaan tätä uhkaa kaikin käytettävissä olevin voimakeinoin. Tulevassa taistelussa Saksan kansa on tietoinen siitä, ettei ole kysymys vain kotiseudun suojaamisesta, vaan että se on kutsuttu pelastamaan koko sivistynyt maailma bolshevismien kuolemanvaarasta ja raivaamaan tie Euroopan todelliselle sosiaaliselle nousulle.

Beriin, kesäkuun 21. päivänä 1941.

Saksan ulkoministeriön SELOSTUS Neuvostohallituksen propagandasta ja poliittisesta kiihoituksesta

I.

Saksan Ulkoministeriön hallussa on lukuisia todistuksia. siitä, että Moskovasta käsin harjoitetaan kolmansiin maihin suurisuuntaista kiihoitus- ja kumouspropagandaa korostetusti saksalaisvihamielisessä sävyssä. Vanhaa maailmanvallankumouksen ajatusta noudatetaan muuttumattomasti edelleen. Saksalais-venäläisen ystävyyssovimuksen jälkeenkin Saksa sijoitetaan samaan luokkaan Englannin ja Ranskan kanssa ja sitä pidetään edelleen kapitalistisena valtiona, joka on tuhoava. Sopimuksia Saksan kanssa käytetään tällöin yksinomaan taktillisina välineinä, joiden avulla koetetaan hyötyä poliittisesta tilanteesta.

Nämä tarkoitusperät ilmenevät yhtäpitävästi Neuvosto-Venäjän kaikissa maissa harjoittamassa propagandassa. Erikoisen selvästi ne määritellään lokakuussa 1939 julkaistussa kirjoituksessa "Slovakian Kommunistisen Puolueen sisäpoliittisen, organisatorisen ja ideologisen taistelun suuntaviivat". Nämä suuntaviivat liittyvät erääseen Leninin lausuntoon, jonka mukaan yksityisten kapitalististen maiden kanssa kyllä voidaan tehdä sopimuksia, kunhan ne vain palvelevat Neuvostoliiton etuja ja hankkivat mahdollisuuden vastustajan tuhoamiseen. Taktillinen yhteistoiminta Saksan kanssa, lausutaan tässä julkaisussa edelleen, vastaa täydelleen näitä Leninin sanoja. Neuvosto-Venäjän politiikan päämäärä ilmaistun seuraavin sanoin "Neuvostoliitto ja sen punainen armeija voivat ilman tappioita pysytellä valmiina käydäkseen sopivalla hetkellä ja sopivassa paikassa heikentyneen vihollisen kimppuun".

Sama ajatuksenjuoksu toistuu lentolehtisissä, joita on levitetty moniin Euroopan maihin. Niinpä eräässä Sveitsissä painetussa lentolehtisessä Neuvostoliiton tämän hetken politiikka ilmaistaan seuraavalla Leninin lausuunolla: "Niin pian kuin olemme tarpeeksi vahvoja lyödäksemme koko kapitalismin maahan, käymme paikalla sen kimppuun."

Myöskin Moskovassa ilmestyvät sanoma- ja aikakauslehdet teroittavat kaikkien maiden kommunisteille yhä uudelleen maailmanvallankumouksen periaatteita. Kuvaava on esim. "Internationalnij Majak" nimisen lehden pääkirjoitus (1941

Nr. 1), jonka otsikkona on "Leninin asia on voittava kaikessa maailmassa" ja jossa lausutaan: "Leninin työn suuren jatkajan, toveri Stalinin johdolla maamme kulkee eteenpäin kommunismin tiellä rohkeana ja varmana. Kansainvälinen köyhälistö, koko maailman sorretut ja kurjuuteen syöstyvät massat toistavat lujan luottamuksen vallassa Leninin profeetallisia sanoja: 'Raivotkoon porvaristo vielä jonkin aikaa, murhatkoon se rauhassa tuhansia työläisiä, voitto on oleva meidän, kommunistisen maailmanvallankumouksen voitto on taattu.'" Ja edelleen: "Tämän vallankumouksellisen taistelulipun alla, tämän Kommunistisen Internationalen sotailipun alla yhtyvät koko maailman proletaarit ja työtätekevät viimeiseen ja ratkaisevaan iskuun kapitalismia vastaan, sosialistisen vallankumouksen ja kommunismin voiton puolesta." (Vuosik. 41 Nr. 4.) Samassa hengessä korostavat Moskovan johtavat miehet yhä uudelleen Neuvostoliiton kansainvälistä tehtävää: niinpä lausui Molotov eräässä puheessaan joulukuussa 1939: "Kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle Stalin ei ole vain bolshevismien johtaja ja Neuvosto-Venäjän johtaja, vaan myöskin maailmankommunismien luonnollinen johtaja", ja eräässä maaliskuussa 1940 julkaisemassaan kirjoituksessa: "Me tulemme olemaan loppuun asti uskollisia sille perinnölle, jonka määräyksen mukaan kommunismin on aina pysyttävä kansainvälisenä." Ja Stalin lausuu eräässä puheessaan tammikuussa 1940: "Leninin lipun avulla olemme voittaneet taistelun lokakuun vallankumouksen puolesta. Saman lipun avulla olemme voittava koko maailman. proletarisessa vallankumouksessa."

Käsi kädessä tämän maailmanvallankumouksellisen kiihoituksen kanssa käy kotimaata varten tarkoitettu ja yhä kiihkeämmäksi käyvä sota- ja varustuspropaganda Neuvostoliiton omien rajojen sisäpuolella. Lukemattomin puheina ja julistuksia kehoitetaan kansaa sotilaalliseen valmiuteen ja myötämieliseen suhtautumiseen varustuskysymykseen. Tässä yhteydessä riittää, kun palautetaan mieliin marsalkka Budjennyn vuoden vaihteessa 1940-41 antama julistus, jossa nuorisoa kehoitetaan alati muistamaan, että "siinä silmänräpäyksenä, jolloin melkein koko maanpiiri on sodan pauloissa, Stalinin ohjeen on käytävä pyhästi toteen: koko maa on pidettävä alituisessa mobilisoidussa taisteluvalmiudessa. Sotatiedettä on tutkittava joka päivä, joka hetki, jotta oltaisiin valmiita silloin, kun taistelukutsu tulee. On pidettävä alituisesti mielessä, että vain sellainen sotilas, joka on harrastanut sotatiedettä sen kaikessa laajuudessa, voi antaa viholliselle kuolettavan iskun." Toukokuun lopussa 1941 kirjoittaa aluekomissaari Batanov "Pravdassa", että on välttämätöntä, "että Neuvostoliitto valmistautuu sotaan päivä päivältä". Koko neuvostolehdistö toistaa yhä uudelleen samaa tunnuslausetta: "Meidän punainen armeijamme on maailmanvallankumouksen ja maailmanproletariaatin armeija."

Nämä yleiset, kaikkialla Euroopassa mainostetut ajatukset jatkuvasta työstä maailmanvallankumouksen hyväksi ja Neuvostoliiton sisäisestä sotilaallisesta valmennuksesta sitä varten kääntyivät akselivaltojen sotilaallisten menestysten johdosta yhä enemmän Saksaa vastaan, ja niitä täydensi eri maissa Saksaa vastaan harjoitettu selvä ja yhä voimistuva kiihoitus. Euroopan eri valtioiden kaikista ulko- ja sisäpoliittisista vaikeuksista haetaan aineksia tätä kiihoitusotaa varten. Romaniassa ei kommunistien kiihoitustyö laimentunut edes ensimmäisiksi kuukausiksi saksalais-venäläisen ystävyys sopimuksen solmimisen jälkeen. Viralliselta romanialaiselta taholta selitettiin Saksan lähettiläille helmikuun 15 päivänä 1940, että romanialaiset kommunistit ilmaisevat lausunnoissaan ja kiertokirjeissään voimakkaasti kansallissosialismia ja Saksaa vastaan suuntautuvan hengen; heihin ei vaikuttanut millään lailla Moskovan ja Berliinin virallinen politiikka. Tämän toteamuksen kanssa yhtäpitävästi kommunistinen propaganda Romaniassa korostaa, että Saksa muka on syyppä ulkopoliittisiin vaikeuksiin ja hädänalaiseen taloudelliseen tilaan. Siebenbiirgenin kysymyksen ratkaisun kiihkoon nostattamia kansallisia intohimoja käytetään hyväksi siinä ajohdissa, joka suunnataan Wienin välitysnomiota vastaan ja joka siten ulottuu myöskin Saksan hallitusta vastaan. Romanian liittyttyä kolmivaltasopimukseen väestöä koetetaan kiihoittaa - joskin tuloksetta - saksalaisia joukkoja vastaan. Ja tämä kaikki tapahtuu painotuottein ja lentolehtisin, joiden muodosta ja painotekniikasta käy päättelemisen, että ne oli laadittu ulkomailla, ja jotka asianomaisten romanialaisten viranomaisten ilmoitusten mukaan Neuvostoliiton lähetystön kuriiri oli tuonut Bukarestiin.

Jugoslaviassa on samaten syyskesästä 1940 lähtien huomattavissa kommunistisen propagandan muutos saksalaisvihamieliseen suuntaan. Ljubljanan Drava-Banatin hallinnon alaisilleen viranomaisille osoittamassa, elokuun 5 päivänä päivätyssä kiertokirjeessä lausutaan, että kommunistinen propaganda on käytettävissä olevien mahdollisuuksien mukaan vastoin aikaisempaa menettelytapaa hoidettava siten, "että tulevaisuudessa järjestetään vihamielisiä mielenosoituksia Saksaa ja Italiaa vastaan". Tämä serbialaisten viranomaisten väite saa vahvistuksensa varsinkin Sloveniaan levitetyissä kommunistisissa lentolehtisissä. Niinpä saksalais-venäläisen sopimuksen vuosipäivän johdosta elokuun 23 päivänä 1940 levitetyssä lentolehtisessä käydään Jugoslavian hallituksen kimppuun, koska se pyrkii politiikassaan lähestymään Roomaa ja Berliiniä ja "valjastamaan Jugoslavian Saksan ja Italian imperialististen vaunujen eteen". Ulkopoliittisessa suhteessa tämä propaganda toivoo, että Jugoslavia nojaisi Venäjään. Samaten hyökätään marraskuussa Zagrebissa levitetyssä lentolehtisessä Macekin kimppuun, koska hän "haluaa myydä maan Berliinin ja Rooman fascistisille imperialisteille". Venäjän vallankumouksen vuosipäivänä marraskuun 7.ntenä 1940 Sloveniassa kiertäneessä lentolehtisessä kehoitetaan esittämään vastalause sen johdosta, että Cvetkovicin hallitus haluaa tehdä sopimuksia Berliinin ja Rooman imperialististen hallitusten kanssa. Samaa tarkoitusta palvelivat ne joukkomielenosoitukset, jotka neuvostopiirien aloitteesta pantiin toimeen; kun Jugoslavian poliisi toimitti pidätyksiä erään sellaisen julistuksen johdosta, kävi ilmi, että pidätettyjen joukossa oli Belgradin neuvostolähetystön apulaisia.

Toisinaan julistetaan kommunistisissa piireissä avoimesti Venäjän Balkanille ja Saksaa vastaan suuntautuvista valloitusaikeista. Niinpä tiedottaa Saksan Belgradin-lähetystö syyskuun 13 päivänä 1940, että muutamia viikkoja sitten Zagrebissa pidetyssä kommunististen puolueitoimitsijoiden kokouksessa muuan osanottaja oli lausunut, "että Venäjältä tulneiden ohjeiden mukaan Slovakian, Unkarin, Jugoslavian, Bulgarian, Romanian samoin kuin sillä hetkellä saksalaisten joukkojen miehittämän Puolan alueita on pidettävä Venäjän protektoraatteina. Uudestijärjestely voidaan kuitenkin panna toimeen vasta sitten, kun Saksan odotettavissa oleva sotilaallinen heikentyminen on tapahtunut."

Belgradin valloituksen jälkeen sikäläisestä Neuvosto-lähetystöstä löydetystä asiakirjasta käy ilmi, että tämäntapaisia lausuntoja Neuvosto-Venäjän tulevasta toiminnasta Saksaa vastaan oli todella venäläiseltä taholta annettu serbialaisille kommunisteille ja Neuvostoliiton ystäville. Siinä luodaan yhteenveto siitä, millaiseksi venäläismielisille serbialaisille ryhmille venäläiseltä taholta esitettiin Neuvostoliiton asenne Romanian liittyttyä kolmivaltasopimukseen. Tässä venäjäksi laaditussa asiapaperissa, joka sisällöstä päätellen on syntynyt syksyllä 1940, lausutaan seuraavaa:

"Neuvostoliitto toimii vasta sopivan hetken tullen. Akselivallat ovat jatkuvasti hajoittaneet sotavoimiaan, ja sen vuoksi tulee Neuvostoliitto suuntaamaan iskunsa Saksaa vastaan yht'äkkiä. Tällöin Neuvostoliitto ylittää Karpaatit, mikä tulee olemaan vallankumouksen alkumerkki Unkarissa, ja Unkarin kautta joukot viedään Jugoslaviaan, ja kun päästään Adrian rannalle asti, erotetaan Balkani ja Lähi-Itä Saksasta. Milloin tämä tapahtuu? Sellaisena hetkenä, jota Neuvostoliiton johtajat, pitävät toimenpiteen menestymiselle otollisimpana! Samaa aikaan puhkeaa vallankumous Ranskassa.

Jugoslaviassa edistyy kansanjoukkojen yhä suurempi radikaalisuus samassa suhteessa kuin hetken taloudellinen asema huononee. Mikäli talvi tulee olemaan yhtä kylmä kuin nälkäinen, on Jugoslavia keväällä sellainen ruutitynnyri, ettei tarvitsi muuta kuin pitää tulitikkua sen lähellä."

Bulgariassa kommunistinen propaganda tulkitsi saksalais-venäläisen ystävyssopimuksen siten, että Saksa siinä täydellisesti alistui Venäjän voiman edessä, ja samalla kun Saksaa hirvittävästi solvattiin, kehoitettiin jatkamaan taistelua fascismia ja saksalais-italialaista uhkaa vastaan. Bulgarian virallisen tahonkin oli kesällä 1940 todettava, että bolshevistinen propaganda oli kaakkois-Euroopan valtioissa kautta linjan vahvistunut. Myöskin Bulgariassa koettiin bolshevistinen propaganda käyttäen hyväkseen kansallisia tunnuslauseita. Niinpä leimattiin Bulgarian hallituksen Dobrudshan kysymyksessä omaksuma maltillinen ja vastuuntuntoinen politiikka heikkoudeksi, ja Neuvostoliiton tukea pidettiin toivottavana jatkuvan elämän turvaamiseksi.

Unkarissa bolshevistisen propagandan oli vaikea löytää apulaisia, sillä siellä on vielä elävässä muistossa Bela Kibunin hirmuhallitus. Sitä hillittömämmin suuntaa Neuvostoliitto sen vuoksi maanalaisen propagandansa Unkarin maaliskuussa 1939 takaisin saaman alueen rutenilaisen vähemmistön keskuuteen, ja täällä sen propagandaan liittyy anastustarkoitukset. Niinpä kertoo esim. amsterdamilainen sanomalehti "Algemeen Handelsblad" joulukuun 30 päivänä 1939, että kaikkialla näkyy talojen seinissä neuvostotähtiä ja vasaran ja sirpin kuvia. Suurin määrin jaetaan edelleen lentolehtisiä, jotka ilmeisesti on salakuljetettu Venäjältä. Lentolehtisissä sanottiin, että isä Stalin, kaikkien venäläisten ja venäjänsukuisten heimojen isä sekä veli Voroshilov halusivat vapauttaa riiteenien sorrettin kansa-raukan unkarilaisten pakkoherruudesta. Ateenasta löydetystä Kreikan Ankaran-lähettilään helmikuun 3 päivänä 1941 päiväamästä tiedonannosta käy sitovasti ilmi, että Neuvostoliitolta oli todella hyökkäävät aikeet Unkariin nähden. Tämän tiedonannon mukaan Neuvostoliiton lähettiläs oli selittänyt kreikkalaiselle virkaveljelleen, "ettei Unkarilla vielä ole mitään pelättävää Venäjän taholta", jolloin hän ei kuitenkaan "mitenkään kieltänyt päinvastaisia mahdollisuuksia tulevaisuudessa".

Slovakiassa propaganda toimi aivan edellä mainittujen "suuntaviivojen" hengessä, jotka sisälsivät yksityiskohtiin asti meneviä ohjeita kommunistisen puolueen työlle. Taistelu voimassa olevaa hallitusta vastaan oli toteutettava ennen kaikkea soluttautumalla Hlinka-kaartiin ja valtion hallussa oleviin vuorikaivosyhtiöihin. Tosiasiassa harjoitettiin sangen uutteraa propagandaa lentolehtisillä, seinäjulisteilla, kirjeillä ja kommunistisilla symboleilla, ja käsi kädessä kiihkeän saksalaisvastaisen toiminnan kanssa kävivät pyrkimykset, joissa avoimesti myönnettiin, että tarkoituksena oli maan liittäminen Neuvostoliittoon. Slovakiassa on sitä paitsi käynyt sangen silmäänpistävästi ilmi, että propagandaa johdettiin Bratislavassa olevasta Neuvostoliiton lähetystöstä käsin; kuten Havas maaliskuun alussa 1940 osoittaa, painettiin kiihoitusaineisto lähetystön talossa. Erikoisen tarmokkaita olivat neuvostovenäläisten juonittelut Itä-Slovakiassa, jossa monimutkaiset kansalliset olosuhteet tarjosivat hyvän tekosyn kansallisten ja panslavististen vaalilauseitten käyttöön.

Ruotsissa kommunistinen puolue ei ole tosin lukumäärältään kovin suuri, mutta sillä on kuitenkin Kominternin kansainvälisessä toiminnassa varsin tärkeä merkitys. Kun Ruotsi on Euroopan ainoa maa, joka ei ole kieltänyt kommunismia, on osa aikaisemmin Saksan Ostmarkissa, entisessä Tshekkoslovakiassa, Sveitsissä ja Ranskassa suoritettu kommunisista toiminnasta sijoitettu nyt Ruotsiin. Niinpä esim. aikaisemmin Baselissa ilmestynyt Kominternin virallinen äänitorvi "Die Rundschau" painetaan nykyään Tukholmassa. Ruotsin kommunistien propagandan pääväline on päivälehti "Ny Dag", jolla on Neuvostoliitolle aivan erikoinen merkitys, koska se on ainoa säännöllinen ja laillisin muodoin ilmestyvä kommunistinen päivälehti, mikä ylipäänsä vielä Euroopan puolueettomissa

maissa ilmestyy. Tämän Neuvostoliiton ylläpitämän lehden asenne on sangen saksalaisvastainen, ja sitä paitsi pidetään huoli siitä, että "Ny Dagin" julkaisemat saksalaisvihamieliset kirjoitukset saadaan leviämään ympäri maailmaa. Niinpä lehti julkaisi esim. huhtikuun lopussa 1941 muka Saksan kommunistisen nuorison nimessä manifestin, jossa mitä kiukkuisimmin arvosteltiin Saksan toimenpiteitä Jugoslaviaa vastaan. Kuinka tämän saksalaisvihamielisen artikkelin levittämistä maailman eri puolille huolehdittiin, se käy ilmi "New York Tiinesin" Tukholman-kirjeenvaihtajan tämän vuoden huhtikuun 29 päivänä päiväystä ilmoituksesta, joka kuuluu seuraavasti: "Ruotsalaisen kommunistisen sanomalehden tämpäpäiväinen numero lähetettiin englantilaisille ja amerikkalaisille sanomalehtimiehille suljetussa kuoressa. Mainittu manifesti oli merkitty sinikynällä kuin merkiksi siitä, että Kommunistisen Internationalen Ruotsin osasto pitää erityisen tärkeänä tämän manifestin julkaisemista ulkomailla. Tämä epätavallinen asiakirja sisältää kiivaan hyökkäyksen Hitleriä ja hänen politiikkaansa vastaan ja on itse asiassa selvä kehoitus kapinaan ja defaitismiin. Se uhkaa Moskovan paheksumisella. Asiakirja onkin todellisuudessa peräisin Moskovan Kominternistä, se on täällä yleinen käsitys. Tukholmassa olevat tarkkailijat pitävät manifestia uutena ja painavana merkinä siitä, että Neuvosto-Venäjän ja Saksan suhteet ovat nopeasti huononemassa."

Suomessa bolshevistinen propaganda joutui suomalais-venäläisen sodan aikana pysähdyksiin. Rauhanteon jälkeen ryhtyi Helsingin Neuvostolähetystö heti järjestämään uudelleen kommunistista puoluetta, joka ensiksi organisoitiin pienten solujen muodossa. Varsinaista propagandaa varten luotiin "Suomen ja Neuvostoliiton rauhan ja ystävyyden liitto", jonka jäsenten joukossa oli - suomalaisen tuomioistuimen lausunnon mukaan - runsaasti rikollisia aineksia. Propagandaa varten perustettiin Venäjän valtion yleisradion toimesta Suomen rajan läheisyyteen Petroskoin lähetysasema, joka lukemattomin kiihoituspuheita koetti häiritä Suomen sisäpoliittista elämää ja harjoittaa alituista painostusta Suomen hallitusta kohtaan. Tällöin oli yhtenä päämääränä myös häiritä Suomen ja Saksan valtakunnan ystävällisiä suhteita.

Ranskassa Moskova koetti systemaattisesti häiritä niiden ranskalaisten politiikkojen ponnistuksia, jotka kolmannen tasavallan tappion jälkeen koettivat saada Ranskan kansan poliittiseen yhteistyöhön Saksan kanssa ja solidaariseen suhteeseen koko Euroopan kanssa. Pétainin hallituksen jäsenet leimattiin lahjotuiksi pettureiksi ja pienten suurkapitalististen ryhmien palkkalaisiksi. Tappion kärsineen Ranskan taloudelliset ja sosiaaliset vaikeudet johtuivat muka yksinomaan siitä, että maa oli Saksan miehittäjä. Melkein kaikki lentolehtiset ja laittomat sanomalehdet kehoittavat bolshevistiseen vallankumoukseen ja yhteistyöhön Neuvosto-Venäjän kanssa, mistä olisi seurauksena kaikkien nykyhetken vaikeuksien poistuminen. Myöskin Belgiassa ja Hollannissa on saksalaisvastainen kommunistinen kiihoitus käynyt kauttaaltaan samassa hengessä.

Kuvernementissa (entisessä Puolassa) on neuvostopropaganda pantu käyntiin heti Saksan ja Venäjän intressialueiden rajojen tultua määrätyksi. Täällä se vetoaa ennen kaikkea panslavistisilla aatteillaan Puolalaisten kansallistuntoon ja koettaa esiintyä näissä piireissä vapauttajana, joka pelastaa maan saksalaisten herruudesta. Toisaalta venäläiset eivät tietenkään häpeä käyttämästä varsinkaan juutalaisia hyväkseen passien vääräntäjinä ja tietojen välittäjinä. Viime aikoina on myös koetettu kiivaalla hajoituspropagandalla yllyttää toimintaan saksalaisia joukkoja vastaan.

Niinä muutamina viikkoina, jotka ovat kuluneet saksalaisten marssista Kreikkaan, bolshevikit ovat jo sielläkin, Saksan valtakunnan sikäläisen valtuutetun tiedonantojen mukaan, koettaneet uudelleen kiihoittaa Englannin pulaan jättämän Kreikan kansan Saksaa ja Italiaa vastaan. Kuten kaikilla muillakin miehitetyillä alueilla valmistellaan täälläkin vallankumousta saksalais-venäläisen sodan varalta ja julistetaan, että liittyminen Neuvostoliittoon on tepsivä parannuskeino kaikkia vaikeuksia vastaan.

Näin on venäläinen propaganda koettanut kaikissa Euroopan maissa käyttää sodan mukanaan tuomia vaikeuksia ja mullistuksia omien maailmanvallankumouksellisten vehkeittensä hyväksi. Kaikkialla on tämä vallankumouksellinen kiihoitus kohdistunut kuukaudesta kuukauteen kiihtyvällä voimalla Saksan valtakuntaa ja niitä Saksan yrityksiä vastaan, joiden tarkoituksena on luoda uusi vakava järjestys Eurooppaan.

Täsmälleen vastaavanlaisia kuin edellä kuvattu maanalainen propaganda ovat ne muutkin poliittiset kiihoituskeinot, joita Neuvostoliitto käyttää mainitsemissamme maissa. Niinpä Moskova on yhä uudelleen yrittänyt häiritä sitä välitystoimintaa, jota Saksa on harjoittanut Romanian, Unkarin ja Bulgarian välisten alueellisten kiistojen poistamiseksi, ja koettanut estää Balkanin valtioiden liittymistä kolmivaltasopimukseen. Romanian uusien rajojen suojaksi annetun saksalais-italialaisen takuun bolshevistinen kiihoitus leimasi Venäjää vastaan suunnatuksi taistelutoimenpiteeksi. Erikoisella ponnella Moskova on työskennellyt Bulgarian kolmivaltasopimukseen liittymistä vastaan. Kuningas Boriksen luo lähetettiin marraskuun lopussa 1940 Neuvostoliiton erikoislähettiläs, jonka tehtävänä oli vaikuttaa Bulgarian akselivaltioihin lähentymistä vastaan ja samalla takuusopimusta tarjoamalla vetää Bulgaria Neuvostoliiton vanaveteen. Tätä tehtäväänsä venäläiset koettivat tukea mobilisoimalla bulgarialaiset kommunistit, joiden oli pantava toimeen tekaistuja joukkomielenosoituksia hallitusta vastaan. Kun Bulgaria muutamia kuukausia myöhemmin antoi myöntymyksensä saksalaisten joukkojen läpimarssiin, antautui neuvostohallitus, vaikka Saksan valtakunnan hallitus oli antanut sille erittäin tarkat tiedot saksalaisten Balkanilla suorittamien toimenpiteitten perusteista ja tarkoituksesta, suorastaan Englannin Propagandan työkaluksi väittäessään tarkoituksellisesti vihamielisessä

julkisessa selityksessä, että Bulgarian asenne oli omiansa vetämään maan mukaan sotaan - väite, jonka tosiasiat ovat kuitenkin riittävän hyvin kumonnet.

Romaniassa venäläisten pyrkimysten päämääränä on syksystä 1940 lähtien ollut kaikin tavoin lisätä uuden hallituksen sisäpoliittisia vaikeuksia ja valmistella kansalaissotaa panemalla toimeen kaikenlaisia levottomuuksia. Jo marraskuussa 1940 Legioona-liikkeeseen soluttautui kommunisteja ja palkattuja agentteja, jotka koettivat käyttää Romanian sisäisissä oloissa vallitsevia vastakohtia Moskovon hämärien tarkoituksiperien hyväksi. Jo marraskuussa 1940 kommunistinen toiminta oli ilmennyt eräissä paikallisissa, varsinkin öljyalueella toimeenpannuissa mellakoissa, mutta sen kohokohdan muodosti legioonalaisten äärimmäisyysainesten tammikuun 23 ja 24 päivänä 1941 toimeenpanema kapinayritys, jonka - se on kiistattomasti todistettu - kommunistiset agentit ja paikalliset kommunistijohtajat panivat alulle. Kapinayrityksen epäonnistuttua eräät mellakan johtajat pakenivat neuvostolähetystöön välttääkseen siten vangitsemisen. Saksan Bukarestin-lähettiläs on helmikuun 11 päivänä 1941 esittänyt kapinayrityksen takana olevista syistä seuraavan yhteenvedon: "Kumouksen ovat suunnitelleet venäläiset ainekset, jotka tahtoivat Romanian kautta ja Secret Servicen avulla saada yhteyden Bulgariaan. Molemmat ovat heti havainneet tilaisuuden ja käyttäneet sitä hyväkseen. Se joka tuntee heidän menettelytapansa, on täysin varma siitä, että heillä on ollut sormensa mukana pelissä. Suunnitelma: sekasorto saatava aikaan hinnalla millä tahansa, jotta Romania olisi Saksan teollisuus- ja keskitysalueena levottomuuden vallassa."

Yhtä selvästi ilmenevät venäläisten juonet Moskovon suhteessa Jugoslaviaan. Löydetyistä ranskalaisista asiakirjoista Saksan hallitus on päässyt perille Venäjän ulkoasiain kansankomissaarin Molotovin lausunnoista, jotka tämä oli toukokuussa 1940 esittänyt Jugoslavian lähettiläälle Georgevitshille ja jotka selvästi osoittavat, että Molotov oli keskusteluissa Jugoslavian kanssa alun perin halunnut osoittaa Saksan vastaisen kantansa, kun hän sen sijaan oli lausunut Ranskasta ja Englannista ajatuksia, "jotka eivät osoittaneet minkäänlaista pahansuopuutta". Tällöin on Molotov, kuten Georgevitsh kertoo, avoimesti viittannut siihen mahdollisuuteen, että Venäjä tulee asettumaan kaikkia Italian ja Saksan Tonavan alueelle suuntautuvia etenemisiä vastaan. Sitä Paitsi Neuvostohallitus on tässä tilaisuudessa kehoittanut Jugoslaviata kiireellisesti varustautumaan ja ilmoittanut, että Neuvotollahallitus on valmis tukemaan tätä varustautumista luovuttamalla aseita luottoa vastaan.

Georgevitsh on saanut Moskovassa sen vaikutelman, että Saksaa pidettiin siellä huomispäivän vastustajana. Jo nyt on Saksa se mahtava vihollinen, jota vastaan Moskovassa varustaudutaan. Jugoslavian lähettiläs uskoo myös voivansa sanoa, että Venäjällä koetetaan kaikin tavoin hidastuttaa eikä suinkaan helpottaa Saksalle luvattuja hankintoja. Samaan tapaan arvostelivat Venäjän asennetta Belgradin sotilaalliset piirit. Eräässä Jugoslavian yleisesikunnan asiapapereitten joukosta löydettyssä, kesäkuun 24 päivänä tehdyssä muistiinpanossa sanotaan, että "Neuvostoliiton ulkopoliittikka on täysin riippumaton Saksasta ja ettei ole mahdotonta, että se tuottaa Saksallekin yllätyksiä".

Venäjän todellinen asenne ilmenee erikoisen selvästi aseitten luovutusta Serbialle koskevassa kysymyksessä, mihin Belgradista löydetyt Serbian Sotaministeriön asiakirjat luovat valaistusta:

Neuvostohallitukselta tulleen kehoituksen johdosta antoi Serbian Moskovon-lähettiläs marraskuun 14 päivänä 1940 ulkoasiainkomissaarin apulaiselle Wyshinskille luettelon Serbian toivomasta sotamateriaalista. Jo viikkoa myöhemmin, marraskuun 21 Päivänä, annettiin Serbian sotilasasiamiehelle Venäjän yleisesikunniin päällikön vastaus. "Me annamme kaikki mitä on pyydetty, aivan heti." Venäläisten palvelusinto meni vielä pitemmällekin: enemmänkin voitaisiin materiaalia antaa; lisäksi jätettiin hinta ja maksutapa Jugoslavian itsensä määrättäväksi. Jugoslavian sotilasasiamies saattoi ilmoittaa, että Venäjän taholta "olttiin valmiita laajaan sotilaalliseen huoltoon". Venäläisten ainoa ehto oli täydellinen vaiteliaisuus; oli pidettävä huoli siitä, etteivät varsinkaan Saksa, Bulgaria ja Romania saaneet tietää mitään näistä hankinnoista. Jugoslavian Moskovassa oleva sotilasasiamies oli lausunut sellaisen toivomuksen, että nämä neuvottelut käytäisiin yksinomaan sotilasviranomaisien kanssa, koska muussa tapauksessa saattoi tieto neuvotteluista päästä asiaankuulumattornien korviin. Sotilasviranomaiset olivat huolissaan ennen kaikkea siitä, että akselivallat voisivat päästä perille suunnitelluista kaupoista. Tästä käy ilmi, että Jugoslavian sotilaspiirit käsittivät Venäjän avulla toimeenpautavan varustautumisen akselia vastaan suunnatuksi toimenpiteeksi. Venäläisten halu saada neuvottelut nopeaan päätökseen ilmeni edelleen Siinä, että jo seuraavana päivänä - marraskuun 22:ntena - Venäjän yleisesikunnan taholta lausuttiin toivomus, että jo lähipäivinä annettaisiin lähemmät tiedot haluttavien aseitten tyypistä. Venäläiset korostivat tällöin, että nopean vastauksen antaminen oli jugoslaviaalaisten omien etujen mukaista. "Kaikenlainen hidastelu voi muodostua sangen vaaralliseksi." Jugoslaviasta lähetettiinkin pyydettyt yksityistiedot jo marraskuun 23 päivänä. Mutta seuraavina viikkoina alkatkin neuvottelut sitten hidastua venäläisten takia. Syyksi esitetään ensin teknilliset olosuhteet, mutta myöhemmin myös puhtaasti poliittiset tekijät. Ilmeisesti halutaan tätä asekauppaa käyttää puristukeinona Cvetkovicin hallituksen silloin alkanutta akselivaltoihin lähentymistä vastaan. Kun oli kulunut joitakin viikkoja, joiden aikana koetettiin poistaa Venäjän esittämät teknilliset vaikeudet, tuli Jugoslavian Moskovon-sotilasasiamieheltä helmikuun 4 päiviinä 1941 seuraava ilmoitus: "Neuvosto-Venäjän sotaministeriö ilmoitti minulle helmikuun 4 päivänä, että neuvottelut sotamateriaalin hankinnasta ovat vaikeutuneet sen takia, että olemme allekirjoittaneet sopimuksen Unkarin kanssa ja kauppasopimuksen Saksan kanssa. Nämä sopimukset selitetään etäännytykseksi Venäjästä. Tästä samoin kuin siitä huomautuksesta, että hintakysymys on toisarvoinen, käy ilmi, että he

koettavat poliittisessa pelissä hyötyä meidän tarpeistamme." Näitä neuvotteluja ei ilmeisesti ole viety päätökseen Cvetkovicin hallituksen aikana.

Kuten tunnettua, tervehtivät Venäjän radio ja venäläiset sanomalehdet suosiollisesti Belgradin valtiokeikausta ja Simovitshin hallitusta. Epäilemättä on Venäjän avun toivo rohkaissut kapinallisia heidän suunnitelmissaan jo ennen kumouksen toimeenpanoa. Simovitehin ryhmän toiveet näyttivät käyvän toteen, kun Moskovassa huhtikuun 5 päivänä allekirjoitettiin venäläis-jugoslavialainen ystävyys- ja hyökkäämättömyyssopimus. Tätä sopimusta voidaan asioitten silloisessa vaiheessa pitää suoranaishana provokationa Saksaa vastaan ja saksalaisvihamielisen Simovitshin hallituksen rohkaisuna ja siten sen käsitti silloin myöskin maailman sanomalehdistö. Kaikkialla huomautetaan siitä, että tämä sopimus on ristiriidassa saksalais-venäläisten sitoumusten kanssa. Sitä pidetään ratkaisevana muutoksena saksalais-venäläisissä suhteissa; puhutaanpa sellaisestakin mahdollisuudesta, että Neuvostoliitto voi yhtyä sotaan Saksaa vastaan. Keskusteltuaan useita kertoja Neuvostoliiton Washingtonin-lähettilään kanssa Yhdysvaltain alivaltiosihteeri Sumner Welles lausuu tästä Venäjän askeleesta seuraavasti: "Jugoslavialais-venäläisellä ystävyyssopimuksella voi olla eräissä tapauksissa mitä suurin merkitys. Tämä sopimus on kohtaava runsasta mielenkiintoa. On syitä otaksua, että se on enemmän kuin pelkkä ystävyys- ja hyökkäämättömyyssopimus." Simovitshin hallituskin käsitti sopimuksen taisteluhaasteeksi Saksan valtakuntaa vastaan, se käy kumoamattomasti ilmi lähettiläs Nintshitshin - hallituksen ulkoministerin veljen - asiakirjoihin perustuvasta tätä asiaa koskevasta toteamuksesta. Simovitshin ja Neuvosto-Venäjän lujasta yhteenliittymisestä puhuu edelleen se seikka, että heti sotatoimien alettua suuri määrä jugoslavialaisia lentokoneita lensi Venäjälle välttääkseen siten tuhon. Luotettavien tietojen mukaan neuvostohallitus sitä paitsi tarjosi jugoslavialaisille upseereille paikkaa Neuvostoliiton palveluksessa.

Edelleen on olemassa asiakirjoihin perustuvia todisteita siitä, että Neuvosto-Venäjä on välittänyt Jugoslavian ja Kreikan päämajojille tietoja saksalaisten ja italialaisten joukkojen asemasta ja liikkeistä. Luotettavasta lähteestä on vihdoin saatu tietää sekin, että neuvostohallitus on huhtikuun 10 päivänä ehdottanut Jugoslavian lähettiläälle sotamateriaalin kuljetusta Mustan meren kautta. Sotamateriaali oli ensin kuljetettava Pireukseen. Tämä tieto osoittaa, että neuvostohallitus oli halukas tukemaan Jugoslavian taistelua Saksaa vastaan ainakin luovuttamalla aseita ja siten iskemään Saksaa selkään Saksan taistellessa olemassaolostaan.

Koko tämä politiikka nojaa ilmeisesti Neuvostoliiton poliittiseen ja sotilaalliseen yhteistyöhön Englannin ja nyttemmin myöskin Amerikan kanssa. Tämän yhteistyön merkki on edelleen esim. se ulkomaankaupan kansankomissaarin Mikojan maaliskuun 18 päivänä antama määräys, jonka mukaan sotatarvikkeiden kuljetus Neuvostoliiton alueen kautta on kielletty. On aivan ilmeistä, että tämä määräys, joka on suunnattu ensi sijassa Saksan Itä-Aasiasta tapahtuvaa tuontia vastaan, suosii yksipuolisesti Saksan vastustajien etuja. Aivan avoimesti Englannin ja Amerikan lehdistö julkaiseekin käsityksensä asiasta ja lausuu mielihyvänsä määräyksen johdosta.

Suunnilleen samaan aikaan kävi täysin ilmi se diplomaattinen tuki, jota Venäjä antoi Englannin hallitukselle Balkanilla. Kuten tunnettua, suoritti Englannin ulkoministeri Eden matkansa Istanbuliin siinä tarkoituksessa, että hän saisi Turkin mukaan Balkanilla muodostettavaan rintamaan ja kiedotuksi kenties myös Venäjän tähän sotaan, mitä tarkoitusta varten Edenin piti vielä käydä Moskovassa. Vaikka tästä matkasta ei tullutkaan mitään, koska Neuvostoliitto ei pitänyt vielä ajankohtaa sopivana liittyäkseen tosiasiallisestikin Saksan vihollisten puolelle, niin oli Moskova kuitenkin päättänyt asettua likeiseen yhteyteen Englannin kanssa, ja tämä päämäärä saavutettiin Ankaran neuvostolähettilään välityksellä siten, että Englannin lähettiläs Cripps suoritti venäläisellä sotilaslentokoneella matkan Ankaraan. Tämän neuvottelun tulos oli maaliskuun 25 päivänä 1941 julkaistu selitys, jossa Neuvostoliitto vetoamalla voimassaolevaan hyökkäämättömyyssopimukseen vakuutti Turkille pysyvän ehdottoman puolueettomana mahdollisten konfliktien syntyessä. Mikä tällöin oli Neuvostoliiton tarkoituksena, sen ilmaisee Associated Pressin Ankaran-kirjeenvaihtaja seuraavasti: "Luopuessaan mahdollisesta venäläisestä vastatoimenpiteestä siinä tapauksessa, että Turkki yhtyy sotaan Englannin puolella, Moskova työskentelee ensimmäisen kerran avoimesti ja tehokkaasti Saksan diplomatiaa vastaan." Joskin Englannin sodanlaajentamisyrittäykset silloin ajautuivat karille Turkin reaalisen asenteen johdosta, ei se silti tee tyhjäksi sitä tosiseikkaa, että Venäjä tuki Englannin tarkoituksia. Samaa politiikkaa Moskova noudatti, ja suuremmalla menestyksellä, Jugoslaviassa rohkaistessaan täydessä yhteisymmärryksessä Englannin kanssa Belgradin kumouksellisia valtiokeikaukseen ja vahvistaessaan heidän sotaista haluaan solmiamalla ystävyyssopimuksen. Siitä pitäen Neuvostoliiton ja Englannin suhteet ovat muodostuneet entistä läheisemmiksi sekä poliittisella että sotilaallisella alalla, kuten varsinkin viime aikoina suurlähettiläs Crippsin Lontoon-matkasta tulleet tiedot ovat osoittaneet.

Ja lopuksi on vielä olemassa asiakirjoihin perustuvia todisteita siitä, että myöskin Moskovon ja Washingtonin välillä käydään neuvotteluja, joiden tarkoituksena on molempien valtioiden läheisempi poliittinen yhteenliittyminen. Eräässä salaisessa kiertokirjeessä, jonka Bukarestin neuvostolähettiläs on kesäkuun 8 päivänä antanut erälle poliittisesti läheisille diplomaateille, sellainen liitto kuvataan juhlallisesti maailman suurimmaksi sotilaalliseksi ja taloudelliseksi mahdiksi.

Saksan Sotavoimien Pääesikunnan Valtakunnanhallitukselle antamat TIEDONANNOT neuvostovenäläisten joukkojen keskityksestä Saksaa vastaan.

Joht. Pääm., 13.1.1941

Sotavoimien Pääesikunta
WFST/os. L (1 Op)
No 00 110 a141 sal. kom.

Salainen komentoasia

Koskee: Neuvosto-Venäjän rajaloukkauksia
Ulkoministeriölle

Herra Suurlähettiläs Ritterille

Sen jälkeen kun jo viime vuoden syksyllä Neuvostoliiton yksityiset lentokoneet lensivät sangen korkealla demarkatiolinjan yli länteen, Sotavoimien Pääesikunta tiedottaa, että taas 10.1.1941 vieras lentokone lensi sangen syvälle Saksan alueelle Wojciechowicen luona. Lentokorkeus n. 1200 m. Muodosta ja merkeistä saattoi kiistattomasti todeta, että kysymyksessä oli Neuvostoliiton lentokone. Sotavoimien Pääesikunta pidättyy toistaiseksi vastatoimenpiteistä, mutta on antanut ohjeen, että vastaisuudessa mahdollisesti tapahtuvista rajaloukkauksista on jatkuvasti ilmoitettava.

Ulkoministeriölle tullaan vastaavasti tiedoittamaan asiasta.

Sotavoimien Pääesikunnan päällikkö
Käskystä: merk. Warlimont.

Joht. Pääm., 1.3.1941

Sotavoimien Pääesikunta
W, ST/os. L (1 Op)
No 00 369a/41 sal. kom.

Salainen komentoasia

Koskee: Neuvosto-Venäjän rajaloukkauksia
Ulkoministeriölle

Herra Suurlähettiläs Ritterille

Sotavoimien Pääesikunta tiedottaa, että tammi- ja helmikuussa Neuvostoliiton lentokoneet ovat jälleen, 13.1.1941 mainittua tapausta lukuun ottamatta, ylittäneet rajan demarkatiolinjalla monin paikoin. Ilmoituksia on tullut varsinkin Chelmin itäpuolelta ja Ostrolenkan seuduilta.

Koska Bug-joki näillä seuduilla muodostaa erittäin selvän rajan saksalais-venäläisten intressialueiden välillä ja suuntaus on ilmasta käsin sen vuoksi varsin helppoa, on Sotavoimien Pääesikunta nyttemmin tullut siihen vakaumukseen, että rajaloukkauksissa on kysymyksessä tahallinen provokatio.

Viittaamme tässä yhteydessä myöskin niihin Ulkoministeriönkin tuntemiin venäläisten upseerien saksalais-venäläisiä riitakysymyksiä koskeviin lausuntoihin, jotka vihamielisessä sävyssään edistävät saksalaisvastaista propagandaa sekä Venäjän armeijassa että myös Venäjän kansan keskuudessa.

Sotaväen Pääesikunta tahtoo huomauttaa, että tällaisesta voi olla vakavat seuraukset.

Saksan ilmavoimat ovat saaneet käskyn toimia mahdollisimman pidättyvästi.

Sotavoimien Pääesikunnau päällikkö
Käskystä: merk. Jodl.

Joht. Pääm., 23.4.1941

Sotavoimien Pääesikunta
WFST/oe. L (1 Op)
No 00 731 a141 sal. kom.

Salainen komentoasia

Koskee: Neuvosto-Venäjän rajaloukkauksia
Ulkoministeriölle

Herra Suurlähettiläs Ritterille

Melkein päivittäin tulevat ilmoitukset Neuvosto-Venäjän lentokoneitten jatkuvista rajaloukkauksista vahvistavat Sotavoimien ylijohdon 1.3.1941 Ulkoministeriölle osoitetussa kirjelmässä lausutun käsityksen, että tässä on kysymyksessä Neuvosto-Venäjän taholta tahallinen provokatio.

11.4. lensi kaksi 2-moottorista SB 2-tyyppistä lentokonetta Belzin kaupungin yli sangen korkealla. 11.4. havaittiin 1 lentokone Malkinian, ja Ostrow-Mazowiken luona. Samaten ilmoitettiin 14.4. neuvostovenäläinen lentokone Langszorgenin yläpuolella. 15.4. useat lentokoneet ylittivät rajan Dynowin-Lodzinan-e. Loskon alueella. 17.4. havaittiin kaikkiaan 8 lento.konetta Saksan alueen yläpuolella neljän koneen ryhminä Deumenroden ja Swiddernin luona ja 19.4. kaksi lentokonetta Malkinian yläpuolella sekä vielä yksi 200 m:n korkeudella (!) Ostrowicen yläpuolella.

Sitä paitsi saapui vielä ilmoituksia eräistä muista lentokoneista, joiden kansallisuutta ei kuitenkaan voitu varmasti todeta, koska ne lensivät niin korkealla. Lentosuunnan ja paikalle lähetettyjen saksalaisen muodostelmien toteamusten perusteella on kuitenkin epäämätöntä, että tällöinkin on kysymyksessä neuvostovenäläisten lentokoneitten suorittamat rajanylitykset.

Sotavoimien Pääesikunnan on nyttemmin todettava, että alituisesti lisääntyviä rajanylityksiä voidaan pitää enää vain Neuvostoliiton ilmavoimien suunnitelmallisena toimintana Saksan valtakunnan alueen yläpuolella. Mutta kun Saksan itärajan toisella puolella tapahtuneitten joukkojen vahvistusten vuoksi myöskin saksalaisia muodostelmia on ollut lisääntynyt rajan varmistukseksi, on vakavien rajavälikohtausten vaara suuresti kasvanut.

Siitä huolimatta ovat edelleen voimassa sotavoimien Pääesikunnan määräykset, joiden mukaan on noudatettava ääriinmääritä pidättyväisyyttä.

Sotavoimien pääesikunnan päällikkö
Käskystä: merk. Jodl.

Joht. pääm., 6.5.1941

Sotavoimien Pääesikunta
WFST, /os.. L (1 OP)
LN0 00 805/41 sal. kom.

Salainen komentoasia

Koskee-. Neuvosto-Venäjän rajaloukkauksia
Ulkoministeriölle

Herra Suurlähettiläs Ritterille

Lisäyksenä kirjelmään huhtikuun, 23. p:ltä Sotavoimien Pääesikunta ilmoittaa, että nyttemmin lisääntyvät myöskin neuvostovenäläisten sotilaitten rajaloukkaukset huolestuttavassa määrässä.

1. jo joulukuun alussa 1940 huomattiin Jaroslaun ja Sokalin välisellä alueella eri kohdissa aseistettuja upseereita ja sotamiehiä, jotka ilmeisesti järjestelmällisesti tähytivät saksalais-venäläistä raja-alueita. Eräissä tapauksissa otettiin valokuvia. Aina ei voitu täysin varmasti todeta, olivatko sotilaat Neuvosto-Venäjän armeijaan kuuluvia vai venäläisen

tullirajavartion virkamiehiä. Joka tapauksessa venäläisten onnistui saksalaisten rajavartioiden lähestyessä pelastautuu tiheään metsikköön.

2. Äskettäin tehtiin samanlaisia huomioita myöskin Smalodarsenin, Kamienezyn, Terespolin ja Cabueen luona. Kolmessa viimeksi mainitussa tapauksessa oli kysymyksessä neuvostovenäläiset upseerit ja sotamiehet, jotka tulivat moottoriveneellä Bugin Saksan puoleiselle rannalle ja kiikareilla tarkkailivat Saksan raya-aluetta kauan aikaa.

3. Ottaen huomioon sähköiteitse jo aikaisemmin ilmoitetun tapauksen, jossa yliluutnantti Dallinger 291. Div. esikunnasta joutui ammunnan kohteeksi. Sotavoimien Pääesikunta esittää tässä 18. Armeijan pääesikunnan täydellisen kertomuksen asiasta:

"Yliluutnantti Dallinger, 291. Jalkav. Div:n karttaosastan johtaja, oli saanut tehtäväksi sotamies Giessenin kanssa tutkia ja määrittellä tarkoin ne alueet, jotka olivat Venäjän puolelta havaittavissa maatahystyksellä ja tähystystorneista.

Kun yliluutnantti Dallinger oli suorittamassa tätä tehtävää rajakaivannon läheisyydessä, avasivat venäläiset vartiot tulen häntä kohti 25.4.41 klo 16,30 Ramuttenista koilliseen. Yliluutnantti Dallinger ja sotamies Giessen suojautuivat heti, määrittelivät tarkoin ajan ja paikan ja jatkoivat sitten tiedusteluaan, nyt kuitenkin 100 m:n Päässä rajasta. Yliluutnantti Dallinger ilmoitti tapauksesta heti erälle läheisyydessä olleelle rajanvalvontaviranomaiselle, jonka huomion ammunta oli jo tapaukseen kiinnittänyt.

Yliluutnantti Dallinger, joka tuntee hyvin rajaviivan paikan, oli kiistattomasti Saksan puolella rajaa. Tarkka karttaluonnos seuraa mukana."

Näiden tosiasioiden ja lisäksi samaan aikaan jatkuvasti lisääntyvien rajanylilentojen johdosta Sotavoimien Pääesikunta on tullut siihen vakaumukseen, että Neuvostoliiton sotavoimien johto käyttää systemaattisesti kaikkia käytettävissään olevia tiedusteluvälineitä.

Vaikka Sotavoimien Pääesikunnan määräykset täydellisen pidättyväisyyden säilyttämisestä pidetään jatkuvasti voimassa, niin on Sotavoimien Pääesikunnan kuitenkin erikoisen painavasti huomautettava, että nykyisin vallitseva jännitystilä voi minä hetkenä tahansa johtaa aseellisiin yhteenottoihin, joiden laajuus saattaa olla verraten suurikin.

Sotavoimien Pääesikunnan päällikkö
Käskystä: merk. Jodl.

Joht. Pääm., 11.5.1941

Sotavoimien Pääesikunnan päällikkö
WFST/os. L (1 op)
NO 00 886/41 sal. kom.

Salainen komentoasia

Valtakunnan ulkoministerille

Kunnioitettava Herra Ulkoministeri!

Sotavoimien Pääesikunta on jo kuukausien ajan yhä kasvavalla huolella seurannut venäläisten sotavainien Saksan itärajalle tapahtuvan keskitysmaasiin kehitystä.

Käytettävissämme olevien ilmoitusten mukaan oli sodan puhjetessa 1939 Euroopan-Venäjän puolella noin 77 venäläistä jalkaväkidivisioonaa ja niistä vain hieman enemmän kuin puolet Venäjän länsirajan alueella. Puolan sotaretken päätyttyä tämä luku nousi 114:aan. Vaikka Sotavoimien Pääesikunta silloin pitikin näitä toimenpiteitä jossain määrin perusteltuina siitä huolimatta, että venäläiset joukot miehittivät Itä-Puolan melkein ilman taisteluja, niin oli sen sitä suuremmalla hämmästyksellä todettava, että näiden sotatoimien suunnitelman mukaisen päätöksen jälkeen tämä luku edelleen nousi 121:aan.

Mutta vuoden alusta lähtien Sotavoimien Pääesikunnalle on miltei päivittäin tullut joka suunnalta rajan ilmoituksia, jotka yhdistämällä saa sen kuvan, että käynnissä on laaja venäläisten joukkojen keskitys Saksan itärajalle. Kun jalkaväki-, motorisoituja ja panssaridivisioonia oli häikäilemättä kuljetettu Aasiasta ja Kaukaasiasta - varsinkin venäläis-japanilaisen hyökkäämättömyyssopimuksen allekirjoittamisen jälkeen -, nousi Euroopan-Venäjällä todettujen

pelkästään jalkaväkidivisioonien luku 1.5.1941 jo 143:aan. Tästä määrästä oli 119 divisioonaa saksalais-venäläisellä rajaalueella.

Panssariprikaatit ja panssaridivisioonat huomioon ottaen tämä vahvan painopisteen muodostaminen on vielä paljon selvempi. Vuoden alusta lähtien ovat melkein kaikki ylipäänsä tunnetut moottoroidut ja panssariyksiköt Länsi-Venäjällä. Niiden lisäksi tulee vielä 20 ratsuväkidivisioonaa ja useita laskuvarjopataljoonia.

Samanlainen kehitys on havaittavissa myöskin Venäjän ilmavoimissa. Alituisesti lisääntyvä keveiden lentomuodostelmien kerääminen maaarmeijan tueksi ja rajan läheisyydessä suoritettavien laajojen kenttätöiden nopea edistyminen viittaa sellaisiin valmisteluihin, joiden avulla vahvojen taistelulentokoneyksikköjen kauaa Saksan valtakuntaan ulottuvat pommihyökkäykset käyvät mahdollisiksi.

Edelleen Sotavoimien Pääesikunta viittaa uudelleen korkeitten neuvostovenäläisten upseerien toistuviin lausuntoihin; kartta- ja taisteluharjoituksissa he puhuvat avoimesti pian tapahtuvasta venäläisestä hyökkäyksestä.

Sotavoimien Pääesikunta on näiden tosiseikkojen ja Ulkoministeriölle jatkuvasti ilmoitettujen neuvostovenäläisten lentokoneitten ja sotilaitten suorittamien rajaloukkausten johdosta tullut siihen vakaumukseen, että tämä käytännöllisesti katsoen liikekannallepanon veroinen venäläisten joukkojen keskitys Saksan itärajalle saattaa merkitä vain suurusuuntaisten venäläisten hyökkäystoimenpiteitten valmistelua. Aseellisen selkkauksen vaara on siten uhkaavan lähellä.

Sotavoimien likipitään loppuun suoritettu keskitysmarssi antaa Neuvosto-Venäjän valtiolliselle johdolle tilaisuuden vapaan harkintansa mukaan määrätä hyökkäyksen alkamishetki. Saksan samanlaatuiset vastatoimenpiteet ovat nyttemmin välttämättömiä.

Heil Hitler!

Kunnioittaen
merk. Keitel.

Joht. Pääm., 8.6.1941

Sotavoimien Pääesikunta
WFST/os. L (1 Op)
No 001096 a/41 sal. kom.

Salainen komentoasia

Koskee: Neuvosto-Venäjän rajaloukkauksia
Ulkoministeriölle

Herra Suurlähettiläs Ritterille

Sotavoimien Pääesikunta lähettää tämän mukana liitteenä yhteenvedon venäläisten lentokoneitten ja sotilaitten vuoden alusta lähtien suorittamista rajaloukkauksista. Huomautamme tällöin, että tämä luettelo rajoittuu vain sellaisiin tapauksiin, jotka on todettu usealta eri taholta. Kirjelmässämme 23.4. mainittiin jo, että sitä paitsi on tapahtunut joukko muita rajaloukkauksia.

Viittaamme tästä syystä uudelleen ja erityisen painokkaasti 6.5. päivätyssä kirjelmässämme mainittuihin Saksan itärajalla vallitsevien olosuhteiden uhkaaviin seurauksiin.

Sotavoimien Pääesikunnan päällikkö
Käskystä: merk. Jodl.

Liite 1.

Yhteenvedo venäläisten lentokoneitten ja venäläisten sotilaitten suorittamista rajaloukkauksista

No / Aika / Paikka / Huomautuksia

1 / 10.1. / Wojcicchowice / Luult. venäl. 1 km Saksan alueelle

2 / 4.4. / Belz / 3-4000 m:n korkeudessa, 2-moott. tyyppi
 3 / 4.4. / Belz / luult. SB 2
 4 / 11.4. / Malkinia / Pysytteli 0,5 tuntia Saksan alueella
 5 / 11.4. / Ostrow-Mazowike / 3000 m:n korkeudessa
 6 / 14.4. / Langszorgen / 2-moott. venäl. lentokone
 7 / 15.4. / Dynow-Lodzina- E Losko / Useita lentokoneita lensi rajan yli
 8 / 17.4. / Deumenrode / 4 lentokonetta
 9 / 17.4. / Swiddern / 4 1-moott. yksitasoa, kiertelivät Swiddernin yläpuolella 1000 m:n korkeudessa
 10 / 19.4. / Malkinia / Tyyppi J 16 Rada; suuri mutka Bugin sillan yläpuolella
 11 / 19.4. / Malkinia / Idästä Malkinian yli länteen
 12 / 19.4. / Ostrovide / 200 m:n korkeudessa, Baeziin päin kääntyen, ei merkkejä
 13 / 26. 4. / Suwalki / 5 venäl. autolla; 1 aliluutn., 1 kersantti, 2 aliupseeria, 1 mies; konepistoolein aseistettuina
 14 / 16.4. / Kamienczyk / Moottorivene ja 6 henkilöä, todennäköisesti otettiin valokuvia
 15 / 26.4. / Smalodarsen / 2 aseistettua venäl. sotilasta; ovat tarkastaneet maastoa
 16 / 27.4. / Torespol / Moottorivene ja 6 miestä; upseerit kävivät Saksan raja-alueella
 17 / 27.4. / Cabuce / Moottorivene laski Bugin Saksan puoleiselle rannalle
 18 / 7.5. / Turan / 1-moott. yksitaso
 19 / 9.5. / Lyck / 2-moott. lentokone
 20 / 9.5. / Korzew / Merkit eivät näkyneet selvästi
 21 / 9.5. / Saranaki / Venäl. kaksitaso 30 m:n korkeudessa
 22 / 9.5. / Radeby / 3-4 km Saksan alueen yllä
 23 / 10.5. / Saranaki / Kaarteli 15 min. Saksan alueella; todennäköisesti otettiin valokuvia
 24 / 10.5. / Granne / 3 lentokonetta, korkeus 1500 m
 25 / 10.5. / Wieska / Lento yli rajan itäisestä suunnasta
 26 / 10.5. / Mogialnice / 1 venäl. kansallisuutta oleva lentokone
 27 / 19.5. / Drugen / 2 yksimoott. lentokonetta, risteilivät kahdesti RAD:n leirin yläpuolella
 28 / 21.5. / Grajewo / 1-moott. alasiipinen 1000 m korkeudessa
 29 / 24.5. / Ugniewo (5 km O Ostrow) / 3 kaksitasoa
 30 / 24.5. / Gejzmki-Pozewo / 1 venäl. tiedustelukone (1200-1500 m korkeudessa)
 31 / 24.5. / Ostrow-Mex / näht. sama lentokone kuin n:o 30
 32 / 26.5 / Ostrow-Maz, Zambrow / 2 venäl. lentokonetta, 1-moott. alasiipinen, neuvostoliiton merkit selvästi näkyvissä (n. 300 m korkeudessa)
 33 / 26.5. / Zamosc / 1 venäl. yksitaso
 34 / 26.5. / Wojcicehowk, Ostrolenka, Zamose / 1 yleislaskutelineellä varust. (yksitaso, korkeus n. 800 m)
 Neuvostoliiton merkki punainen tähti, todettiin
 35 / 26.5. / Narew-Baw (kto 11.40) / 1 venäl. yksitaso-liävittäjä (J 16) 2000 m korkeudessa, lensi kasarmien, Woyiecen, Kowon, Ostrolenkan aseman yli.
 36 / 26.5. / Rozan / 1 1-moott. lentokone 1500 m korkeudessa
 37 / 26.5. / Lubicjewo (klo 12.01) / 1 venäl. yksitaso-hävittäjä (J 16) matalalla Komorewon leirin suunnassa (luult. sama kone kuin n:o 34)
 38 / 2.6. / Wiszniz / 1 lentokone (n. 4000 m kork.), Biala-Podlaske-Lomaczysta kaakkoon
 39 / 2.6. / Nittken (15 km Larysista kaakkoon) / 1 lentokone noin 8-9000 m korkeudessa
 40 / 5.6. / Sarnaki / 1 venäl. lentokone tullen pohjoisesta Bugille sangen korkealla suuntana Sarnaki (22 km koilliseen Biala-Podlaskasta)
 41 / 6.6. / Goworowo / 2 venäl. kaksitasoa, todennäköisesti R 5 tai RZ 500 m:n korkeudessa Goroworon-Ostron-Mazin-Ukliewon yli

SALAINEN KOMENTOASIA

Berlin, 11.6.1941

Sotavoimien Pääesikunta
 Ulkom. No 212/41 sal. kom. Pääl. as.

PÄÄLLIKKÖASIA

Vain upseerin välityksellä!

Valtakunnan hallitukselle
 Herra Ulkoministerin kautta

Sotavoimien Pääesikunta on pitänyt Valtakunnan hallitusta jatkuvasti tietoisena siitä, miten Neuvosto-Venäjän sotilaallinen asenne on yhä kasvavassa määrin saanut uhkaavan luonteen. Jos Neuvostoliiton poliittinen asenne onkin osoittautunut horjuvaksi ja vaikka taloudellisten sopimusten noudattaminen ei ole antanut aihetta mihinkään epäilykseen, niin on kuitenkin käynyt selvästi ilmi, että Neuvostoliiton sotilaalliset toimenpiteet tarkoittavat yksinomaan hyökkäyksen valmistamista Saksan valtakuntaa vastaan.

Tämä kehitys, joka on johtanut Puna-armeijan Mustalta mereltä Itämerelle asti tapahtuvaan suureen joukkojen keskitykseen, on tapahtunut seuraavasti:

Vuoden vaihteessa 1939/40 ei ollut vielä mitään huolia Saksan itärajan turvallisuudesta. Neuvostoliiton asenne oli Puolan jaon yhteydessä ollut erittäin ystävällinen. Mutta jo vuoden 1940 alussa oli hämmästyksellä todettava, ettei Neuvostoliitto vain aloittanut länsirajansa lujaa varustamista, ettei se vain ryhtynyt luomaan pitkin rajaa tunnettua kuollutta vyöhykettä ja muuttamaan teollisuutta maan sisäosiin, vaan että se ryhtyi samalla voimistamaan rajajoukkoja yhä lisääntyvässä määrässä.

1.9.1939 oli linjan Arkangeli-Kalinin-Pultava-Krimin länsikärki lännenpuoleisella alueella:

44 jalkaväkidivisioonaa,
20 ratsuväkidivisioonaa ja
3 motorisoitua ja panssariprikaatia.

Puolan sotaretken takia Neuvostoliitto 28.11.1939 mennessä lisäsi näitä joukkoja 47 divisioonalla ja motorisoiduilla ja panssariprikaateilla seuraaviin määriin:

76 jalkaväkidivisioonaa,
21 ratsuväkidivisioonaa ja
17 motorisoitua ja panssariprikaatia.

Puolan sotaretken päättymisestä huolimatta vahvistuksia jatkettiin suuressa mittakaavassa. Siten tuli 12.3.40 mennessä edelleen lisäksi 16, todennäköisesti jopa 25 divisioonaa ja motorisoitua prikaatia. Neuvostovenäläisten läntisellä raja-alueella olevien joukkojen kokonaisvahvuus oli siten maaliskuun keskivälissä 1940 seuraava:

86-95 jalkaväkidivisioonaa,
22 ratsuväkidivisioonaa ja
22 motorisoitua ja panssariprikaatia.

Sen jälkeen kun saksalaisten ja neuvostovenäläisten viranomaisten yhteistyö oli aluksi sujunut entisessä Puolassa uudella rajalla näennäisesti suotuisasti ja hankauksitta, sattui jo talvella 1939/40 yhä useammin vakavia välikohtauksia. (Liite 1.) Nämä välikohtaukset paljastivat neuvostovenäläisten rajajoukkojen selvän nurjamielisyyden ja saksalaisvihamielisen asenteen. Heidän käytöksensä oli aivan perusteeton, koska saksalaiselta taholta avoimesti osoitettiin ystävälliset tarkoitukset ja koetettiin pyrkiä rauhalliseen elämään rajalla. Kun saksalaisten rajaloukkaukset osoittautuivat useimmiten vähäpätöisiksi ja aina tarkoituksettomiksi, olivat neuvostovenäläisten rajaloukkaukset paljon lukuisampia, verrattomasti vakavampia ja niistä oli usein seurauksena kuolemantapauksia Saksan alueella. Vasta Saksan hallituksen esittämien vakavien muistutusten ansiosta neuvostovenäläisten rajaloukkaukset ovat ainakin ajoittain vähentyneet.

Neuvosto-Venäjän miehitettyä Baltian valtiot sovittiin miehitysjoukkojen vahvuuden ylärajaksi 70 000 miestä. Tätäkään lukua ei aluksi saavutettu. Niinpä oli miehitysarmeijan vahvuus 28.1.1939 53 000 miestä ja 1.2.1940 57 000 miestä. Miehitys ei kohdannut vastarintaa; myöskään miehitysjoukkojen jatkuessa miehityksellä alueilla ei kertaakaan syntynyt sellaista tilannetta, joka olisi tehnyt neuvostovenäläisten miehityslukujen nostamisen sotilaallisesti välttämättömäksi. Siitä huolimatta Neuvostoliitto, liitettään ensin nämä kolme maata täydellisesti itseensä, asetti niihin luonnottoman vahvat miehitysjoukot, joihin kuului kaikkia aselajeja. Kevätkesällä 1940 joukkojen vahvuus nousi kaiken kaikkiaan noin 250 000:een mieheen; tällä hetkellä on entisten Baltian valtioiden alueella arviolta 650 000 miestä. Toisen vahvan uhkan Saksaa vastaan muodosti voimakkaitten venäläisten joukkojen keskitysmarssi venäläis-romanialaiselle rajalle; se alkoi lokakuussa 1940. Kun syyskuussa 1940 Romanian silloisen hallituksen toivomuksesta harkittiin saksalaisen sotilaslähetystön lähettämistä Romaniaan ja kun tämä ajatee myöhemmin toteutettiin, käytti Neuvostoliiton hallitus tätä seikkaa aiheena vetääkseen ja sijoittaakseen huomattavia armeijan ja lentovoimien osastoja Romanian rajalle Bessarabiaan ja Bukovinaan. Näiden joukkojen tehtävänä oli lähinnä harjoittamalla painostusta Balkanin valtioita vastaan vähentää Sakaan vaikutusta Balkanilla ja tehdä tyhjäksi Saksan rauhallisten aikomusten toteuttaminen siellä. Mutta siitä lähtien, kun yhä voimakkaampia englantilaisia joukkoja alkoi esiintyä Kreikassa, näiden Romanian rajalle kerääntyneiden venäläisten joukkojen tehtävä oli ilmeisesti Belgradissa 27.3.1941 tapahtuneen valtiokeikauksen jälkeen puuttua väistämättömäksi käyneeseen aseelliseen selvittelyyn ja länteen päin hyökäten ottaa yhteys Jugoslavian sotavoimiin sekä katkaista Balkanilla olevien saksalaisten joukkojen jälkiyhteydet. Luotiin

hyökkäykseen viittaavan toiminnan edellytykset, lentokenttiä perustettiin rajan läheisyyteen, perissarijoukkoja koottiin eteen, selkähetyksiä parannettiin ja luotiin hyvät mahdollisuudet suorittaa keskitysmarssit vuoriston kautta rajalle. Vain saksalaisten aseitten nopea ja ratkaiseva menestys pystyi tekemään tyhjäksi nämä suunnitelmat.

Vuosien 1940 ja 1941 kautta käy kuin punaisena lankana neuvostovenäläisten ilmavoimien Saksan aluerajaa vastaan suorittamien loukkausten keskeytymätön sarja. Niinpä neuvostovenäläiset lentokoneet ylittivät yksino. maan toukokuussa 1941 Saksan rajan 27 kertaa. Samoin neuvostovenäläisten sotilaitten rajaloukkaukset vilkastuivat jälleen vuoden 1941 alusta lähtien ja ovat vähitellen saaneet aivan sietämättömän muodon.

Selvän kuvan neuvostovenäläisten joukkojen valtavasta keräämisestä länsirajalle antaa seuraava liitteestä 2 suoritettu yhteenveto:

1.1.39:

44 Jalkaväkidivisioonaa,
20 ratsuväkidivisioonaa,
3 motorisoitua ja panssariprikaatia

(yht. n. 65 divisioonaa)

28. 11. 39:

76 jalkaviikidivisioonaa,
21 ratsuväkidivisioonaa,
17 motorisoitua ja panssariprikaatia

(yht. n. 106 divisioonaa)

1.5.41:

118 jalkaväkidivisioonaa,
20 ratsuväkidivisioonaa,
40 motorisoitua ja panssariprikaatia

(yht. n. 158 divisioonaa)

Sotavoimien Pääesikunnan on nämä Puna-armeijan joukkojen vahvistukset huomioon ottaen ollut pakko vähitellen sijoittaa huomattavia joukkoja Saksan itärajalle. Tämä joukkojensiirto on aiheutunut välittömästi ja pelkästään neuvostovenäläisten uhkaavasta keskitysmarssista.

Sitä uhkaa, joka Saksalle koituu neuvostovenäläisten joukkojen keskityksestä, vastaa myös se tavattoman kiihkeä saksalaisvihamielinen henki, jota vihamielisellä propagandalla jatkuvasti lietsotaan ja pidetään yllä.

Liitteen No 2 sarakkeesta VI käy ilmi, että Puna-armeijan keskitysmarssia on olennaisesti pidettävä loppuun suoritettuna. Sillä Puna-armeijan koko. naismäärästä, joka on

170 jalkaväkidivisioonaa,
33,5 ratsuviikidivisioonaa,
46 motorisoitua ja panssariprikaatia,

on tällä hetkellä läntisellä raja-alueella

118 jalkaväkidivisioonaa,
20 ratsuväkidivisioonaa,
40 motorisoitua ja panssariprikaatia,

kun Euroopan-Venäjän muulla alueella on vain

27 jalkaväkidivisioonaa,
5,5 ratsuväkidivisioonaa,
1 motorisoitu ja panssariprikaati

ja Kauko-Idässä ainoastaan

25 jalkaväkidivisioonaa,
8 ratsuväkidivisioonaa,
5 motorisoitua ja panssariprikaatia.

Tästä kaikesta saa siis sen kuvan, että venäläisten keskitys on työnnetty yhä lähemmäksi rajaa. Armeijan ja lentovoimien eräät yksiköt ovat itse asiassa hyökkäysvalmiina: rajan läheisyydessä olevilla lentokentillä on ilmavoimien vahvoja muodostelmia. Tiedustelu on silmin nähden lisääntynyt ja sitä suorittavat korkeimmat upseerit, joilla on suuret esikunnat käytettävissään.

Kaikista näistä tosiseikoista ja ottaen huomioon Venäjän armeijassa Saksaa vastaan kasvatettiin hävitystahdon tullaan välttämättä siihen lopputulokseen, että Neuvostoliitto valmistautuu käymään hyökkäykseen Suur-Saksan valtakuntaa vastaan sopivaksi katsomanaan hetkenä. Sotavoimien

Pääesikunnan päällikkö
merk. Keitel.

Berlin, 20.6.1941

Sotavoimien Pääesikunta
WFST/os L (I OP)
No 001 161/41 sal. kom.

Salainen komentoasia

Koskee: Neuvosto-Venäjän rajaloukkauksia
Ulkoministeriölle

Herra Suurlähettiläs Ritterille

Kesäkuun 17. päivänä 1941, klo 8.25, Ylitti joukko venäläisiä sotilaita Saksan VI. AK:n lohkolla Romintenerin nummesta itään Eiszeryszkin luona (15 km Kalvarijasta länteen) Venäjän rajan ja liikkui varmasti Saksan alueella. Kun saksalaiset vartiot avasivat tulen venäläisiä sotilaita kohti, ne suojautuivat. Lyhyen laukaustevaihdon jälkeen venäläiset sitten vetäytyivät takaisin omalle alueelleen.

Tämä tapaus yhdessä varsinkin juuri Itä-Preussia vastaan suoritettujen vahvojen venäläisten joukkojen keskitysten kanssa on uusi todistus Neuvosto-Venäjän hyökkäävistä aikeista.

Tämän vuoden kesäkuun 11. p:stä lähtien on yksinomaan Suvalkin-Memelin raja-alueella kiistattomasti todettu 20 jalkaväkidivisioonaa, 2 panssaridivisioonaa ja 5 panssariprikaatia.

Bialystokin kohdalla kauas länteen työntyvässä kaaressa on koottuna 19 jalkaväkidivisioonaa, 7 ratsuväkidivisioonaa, 1 panssaridivisioona ja 5 panssariprikaatia.

Niiden taakse Baranowitshin tienoille on koottu reserviarmeija, joka käsittää 10 jalkaväkidivisioonaa ja 2 panssariprikaatia.

Tästä käy ilmi, että minä hetkenä tahansa suunnaton venäläinen sotavoima, joka on jaettu 4:ään armeijaan ja johon kuuluu 49 jalkaväkidivisioonaa, niistä monet motorisoituja, 3 panssaridivisioonaa, 12 panssariprikaatia ja 7 ratsuväkidivisioonaa, voidaan idästä ja kaakosta käsin panna liikkeelle Itä-Preussia ja Varsovan pohjoispuolitse Bugin ja Narevin suupuolta vastaan.

Tätä hyökkäystä voi Pripetin soiden pohjoispuolella olevien neuvostovenäläisten lentokenttien sijainnista tulleiden ilmoitusten mukaan tukea lähes 2000 lentokonetta.

Jo toukokuun 11 päivänä jätettiin Ulkoministeriölle perusteellinen tieto siitä, että koko muullekin itärintamalle on samaten, joskaan ei aivan sellaisessa laajuudessa, keskitetty neuvostovenäläisiä voimia. Viime viikkoina on neuvostojoukkojen keskitysmarssia koskeva tilannekuva muuttunut vain sikäli, että etelä-Bessarabiaan on koottu yksinomaan nopeita joukkoja (panssaridivisioonia ja -prikaateja sekä motorisoituja ja ratsuväkidivisioonia), mistä selvästi käy päätteleminen, että kyseessä on offensiiviset tarkoitukset. Lopuksi Sotavoimien Pääesikunnan on todettava,

että tällaista sotilaallista asennetta valtiota vastaan, jonka kanssa on solmittu ystävyyssopimus, on pidettävä varsin omalaatuksena.

Ei ole epäilystäkään siitä, että Neuvosto-Venäjä on jo kuukausien ajan pitänyt tätä sopimusta vain varmistuksena, voidakseen mahdollisimman häiriintymättä ja Englannin hyväksi suorittaa historiansa suurimman sotilaallisen keskitysmarsoin Saksaa vastaan.

Valtakunnan turvallisuus vaatii, että tämä uhka viipymättä poistetaan.

Sotavoimien Pääesikunnan päällikkö
Toimeksi saanut: merk. Jodl.

Liite 1

Rajavälikohtauksia talvella 1939/1940

25.12.39: Mrzyglodin luona: Laukauksia saksalaista tullirajavartiota vastaan erästä venäläistä asevelvollista kiinni otettaessa.

9.1.40: Kuzawka: Ammuttiin saksalaista tullivirkailijaa.

15.1.40: Gluehow: Ammuttiin saksalaisella maaperällä oleva pakolainen.

26.1.40: Dauilowo: Ammuttiin saksalaista tullipartiota.

30.12.39: Wolka-Nadburzna: Neuvostoliitosta tuleva nainen ammuttiin saksalaisella maaperällä.

19.12.39: Sokolow: Venäläiset vartiot ampuivat pakolaisia valokuovapanoksin. Osumia Saksan puolella 300 m:n päässä rajasta.

6.1.40: Rayskle-San: Erästä ukrainalaista ammuttiin 110 m:n päässä rajasta.

8.1. 4: Koytniky-San: Pakolainen ammuttiin saksalaisella maaperällä. - 1 haavoittui vaikeasti.

7.1.40: Ostrow-San: 2 kiinalaista kulkukauppiasta ammuttiin.

27.1.40: Kankowo: 1) 2 venäläistä rajavartiota ampui tuntematonta rajaloikkaria, joka oli Saksan alueella ja haavoittui kuolettavasti. 2) Rajavartija tuli yli rajalinjan ja vei takaisin erään nuoren rajaloikkarin.

1.2.40: Ugniewo: Tullipaikalta ilmoitetaan venäläisten rajajoukkojen ampuneen saksalaista tullivartiota.

2.2.40: Sokal: Venäl. rajavartio ampuu pakolaisen Saksan alueella sekä erään naisen (Swistawski).

23.2.40: Przemysl: Venäjän puolelta ammuttiin erästä laittomasti rajan yli tullutta naista kohti 10 laukausta, jolloin nainen haavoittu ireiteen.

13.2.40: Sokal: Venäläinen rajavartio ampui juutalaisen saksalaisella maaperällä.

8.3.40: Sokal: Kahta rajaloikkaria ammuttiin Saksan alueella. Toinen rajaloikkari kuoli.

Valtakunnan sisäasianministerin sekä SS-Johtajan ja Saksan Poliisin päällikön valtakunnanhallitukselle esittämä kertomus Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavaltojen Liiton Saksaa ja kansalissosialismia vastaan kohdistamasta tuhoamistyöstä

Berlin, kesäkuun 20. p. 1941.

Sisäasiainministeri

Oheisena esitämme Turvallisuuspoliisin ja Turvallisuuspalvelun päällikön 10.6.1941 päivätyn kertomuksen Venäjän Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Saksaa ja kansalissosialismia vastaan kohdistamasta hajoitustyöstä.

Sisäasiainministeri

merk. Frick

Valtakunnanhallitukselle

Herra Ulkoasiainministerin kautta

Berlin

Turvallisuuspoliisin ja Turvallisuuspalvelun päällikkö

IV E L 17/41 svas

SS:n valtakunnanjohtaja ja
Saksan Poliisin päällikkö
merk. Himmler

Berlin, kesäkuun 10. p. 1941.

Salainen valtakunnallinen asia

Kertomus SS:n valtakunnanjohtajalle ja Saksan Poliisin päällikölle

Kommunistisen Internationalen akselivaltoja, erikoisesti Saksaa vastaan kohdistama hajoittava toiminta 23.8.1939 päivätyin Saksan ja Neuvosto-Venäjän välillä solmitun neuvottelu- ja hyökkäämättömyyssopimuksen syutyminen saakka on yleisesti tunnettu.

Toiveet siitä, että Neuvosto-Venäjä tämän sopimuksen solmimisen jälkeen noudattaisi sen edellyttämää lojaalisuutta ja lopettaisi Saksan vastaisen kiihoitustyönsä, osoittautuivat turhiksi. Päinvastoin: kommunistinen hajoitustoiminta, sabotaashi- ja terroriyritykset sekä sotilaallisen, taloudellisen ja poliittisen uutispalvelun äärimmilleen jännittäminen olivat neuvostovenäläisten vallassaolijoiden muuttumattomina päämäärinä, joista kuitenkin oltiin selvillä.

Ainoa mikä oli muuttunut, oli menettelytapa, joka uusine muotoineen ja taitavia naamiointi- ja suojaumistapoja hyväksi käyttäen pakotti yhä uusiin tehtäviin.

I. Kominternin rakenne ja tavoitteet

Kommunistinen Internationale (Komintera) on neuvostovenäläinen järjestö (pääpaikka Moskova), jonka päämääränä on (Sääntöjen 1 §): "Yhdistää kaikkien maiden kommunistiset puolueet yhdeksi maailmanpuolueeksi, taistella työväenluokan puolelleen voittamiseksi sekä kommunismin ja proletariaatin diktatuurin periaatteiden puolesta." (Vielä nykyäänkin kuuluvat Stalin - Neuvostoliiton kommunistisen puolueen 1. sihteerinä -, samoin kuin Molotovkin, sekä lisäksi saksalainen emigrantti Pieck -kommunistisen Internationalen saksalaisen alaostalon edustajana, ranskalainen kommunistijohtaja Thorez ja puheenjohtajana Dimitroff, valtiopäivätalon palosta tunnettu bulgarialainen terroristi, Kominternin toimeenpanevan komitean johtokuntaan.)

Neuvostoliiton eri viranomaisille Komintern merkitsee epävirallista, s. o. ei valtiollista koneistoa, jonka tehtäväksi voi antaa kaikenlaisen kansainvälisen hajoitustoiminnan suorittamisen. Mutta erikoistiedotus- ja vakoiluverkoston rinnalla saa Kominternin näitä erikoistehtäviä ulkomailla suorittaakseen, joten näiden välillä on vastustustyössä vaikea tehdä tarkkaa eroa.

Työvoimaa ja rahoja säästämättä lisättiin nimenomaan sodan aikana Kominternin maanalaista kiihoitustyötä. Koko Eurooppaan lähetettiin suuret määrät julistuksia ja ohjeita eri maiden alaostastoille kommunistisen ideologian kannattajain innostamiseksi mahdollisimman pontevaan ja uupumattomaan tuhoamistoimintaan "Saksan imperialistista sotaa vastaan", millä samalla myös haluttiin hälventää niitä Neuvostoliitolle epäedullisia vaikutuksia, joita kansallissosialistisen Saksan kanssa solmitun sopimuksen arveltiin aiheuttaneen.

II. Laittomassa tuhoamistyössä käytetty uusi menetelmä.

1. Saksan valtakuntaa vastaan.

Kommunistiseen puolueeseen kohdistetun häikäilemättömän taistelun ja hävittämisen johdosta vuodesta 1933 lähtien, mikä oli välttämättömänä seurauksena kansallissosialismin kaiken sovittelun hylkäävästä taisteluasenteesta, olivat sekä Kominternin ulkomailta käsin tehdyt pontevimmatkin yritykset että kommunistisen puolueen rippeiden, sen sotilaspoliittisen osaston ja liike- ja teollisuuslaitoksiin kohdistuvan vakoilun yritykset, joita tarkasti pidettiin silmällä, turhia.

Poliisin harjoittaman vastustustyön kasvavaan painostukseen Komintern vastasi antamalla alaisilleen ohjeita hienomman hajoitustaktiikan käyttämiseksi. Pitäen "Troian puuhevesta" esikuvana piti entistä enemmän työskennellä sisältä käsin Espanjan kansalaissodan esimerkin mukaan. Kun sopimus 28.8.1939 solmittiin, menetti tämä työ kaiken propagandistisen tukensa, minkä korvaukseksi Kominternin toimeenpaneva komitea aikoi entistä pontevammin ryhtyä uudistamaan laajaa sotilaspoliittisten osastojen sekä tehdas- ja liikelaitosten vakoiluverkostoa. Samanaikaisesti kuin Kominternilla itselläänkin oli miehityksillä alueilla siellä yhä vielä olemassa olevan kommunistisen puolueen voimakkaan urkintaverkoston ansiosta helpompi työskennellä, ei se toiminnassaan Saksaa vastaan koskaan päässyt yritystä pitemmälle ajoissa suoritettujen varokeinojen ansiosta.

Jatkuvan tarkkailun yhteydessä saatettiin todeta, että Kominternin Euroopan eri maissa olevia yhdyspaikkoja taaskin vahvasti laajennettiin, minkä tarkoituksena oli yksinomaan Saksaa vastaan suuntautuvan hajoittavan ja tietojen hankkimiseen tähtäävän toiminnan lisääminen.

Päyhdyspaikka on Tukholmassa Ruotsin kommunistisen puolueen yhteydessä. Tämä toimisto on Kominternin vilkkaimmin toimivia ja vaarallisimpia työkeskuksia. Seuraavassa on tarkoitus tarkemmin kuvata runsaan käsillä olevan aineiston perusteella sen menetelmiä Saksaa vastaan.

Saksalaivastaiseen työhön käytettiin ensi sijassa entisiä saksalaisia kommunistisia johtavia toimihenkilöitä, jotka olivat saaneet koulutuksensa Moskovassa ja muissa Euroopan kaupungeissa useiden vuosien aikana. Ensimmäisen kerran heitä lähetettiin salateitse Saksaan v. 1939. Erään ovelimmista onnistui päästä laajassa määrässä yhteyteen aikaisemmilta ajoilta tunteimiinsa herliiniläisiin tovereihin ja saada järjestelmällisellä työllä Berliinin suurtelitsissa, jotka työskentelivät sotateollisuuden hyväksi, perustetuksi uusia kommunistisia soluja. Kaiken tämän toiminnan ilmeisenä tarkoituksena oli sekä hajaannuksen aikaansaaminen työväen keskuudessa että tämän ohjaaminen sabotaashitekoihin ja vakoilutoimintaan työpaikassaan. Taitavasti luotujen kuriiriyhteyksien avulla saatiin jatkuvasti aineistoa, ohjeita ja rahavaroja Tukholmassa ja Kööpenhaminassa olevilta Kominternin toimihenkilöiltä. Johtava osuus tämän vaarallisessa määrässä kasvavan organisation ohjauksessa oli ruotsalaisella valtiopäivämieliellä Linderothilla, joka on Kominternin Euroopan toimiston edustaja Tukholmassa.

Hän suoritti erikoisia tehtäviä, jotka hänelle antoi eri maita varten Kommunistisen Internationalen toimeenpaneva komitea. Tukholmasta käsin Linderoth piti Kööpenhaminassa välittömästi Kominternin alaisia miehiä työssä Saksaa vastaan, joiden toiminnan hän myöskin rahoitti. Päätehtäviin aotettavien toimihenkilöiden, joita olivat m.m. Arthur Emmerlich, s. 20.9.07 Niederrwiesassa, Willy Gall, s. 3.10.08. Vogtlandin Falkensteinissa, Rudolf Hallineyer, s. 3.2.08 Plauenissa, ja Heinrich Schmeer, s. 20.3.06, suojelemiseksi Turvallisuuspoliisin toimenpiteiltä Linderothin apulaiset kouluttivat heitä pitämään puolensa poliisin oletettua työtappia vastaan. Koulutustoiminnasta huolehti täällä erittäin hyvin tunnettu GPU:n komissaari Dmitri Fedosejewitsch Krylow - GPU. on 3.2.41 lähtien ollut osa yhdistetystä sisäasiain kansankomissariaatista nimellä "valtionturvallisuuden kansankomissariaatti".

Edellä mainittujen johtotoimihenkilöiden kehittämä organisatio työskenteli vakituisesti Hampuriin sijoitetun kuriiritoimiston välityksellä, edelleen Kööpenhaminan ja Tukholman kautta yhdessä Moskovon kanssa, pyrkien saamiaan rahavaroja ja ohjeita vastaan antamaan tietoja Saksan tärkeimmistä teollisuus- ja tuotanto-oloista uudenaikaisimman aseteollisuuden alalla. Organisation tehtäviin kuului näiden toimien ohella myöskin hajoittavasti vaikuttavien lentolehtisten jatkuva valmistus. Emmerliehille viimeksi - v. 1941 toukokuun lopulla - Moskovasta tulleesta Kominternin määräyksestä käy silmään pistävästi ilmi, että juuri kahdeksi seuraavaksi kuukaudeksi valmisteltiin useiden uusien ohjaajien lähettämistä Saksaan, joille oli määrätty toimialueet valtakunnan eri alueilla.

Kun pelkän jatkuvan tarkkailun avulla ei enää ollut järjestön laajuuden vuoksi mahdollista estää tosiasiallisia vahingollisia seurauksia, otettiin toukokuun lopulla 1941 kaikki toimintaan osallistuneet oikeaan aikaan kiinni.

2. Saksan miehittämiä alueita vastaan.

Saksan miehittämällä alueella harjoittamassaan laittomassa hajoitustyössä Kominteru on noudattanut samanlaista tekniikkaa kuin yllä on kuvattu.

Erikoisesti on huomautettava seuraavaa:

a) Protektoraatissa.

Jo ennen entisen Tšekko-Slovakian miehittämistä oli kommunistisen puolueen toiminta hyvin vilkasta, mutta ennen kaikkea protektoraatin perustamisen jälkeen se pääsi laittomuukseensa täyteen vauhtiin. Viime vuosina tältä alueelta oli jatkuvasti kutsuttu kommunistisia toimihenkilöitä Moskovaan Lenin-kouluun, missä he saivat sotilaallis-poliittisen koulutuksen kansalais- ja terrorisodan teoriassa ja käytännössä.

Täten pätevyyden saavuttaneet toimihenkilöt määrättiin toimimaan Protektoraatin perustamisen jälkeen. He alkoivat viipymättä vahvistaa ja laajentaa laitonta Saksan kommunistipuoluetta. Yhteydestä Kominterniin ja puolueen valvonnasta ja ohjauksesta huolehti Neuvostoliiton Pragissa oleva pääkonsulaatti. Neuvostovenäläisen pääkonsulaatin ja puolueen välisenä yhdysmiehenä toimi Tassin kirjeenvaihtaja ja neuvostovenäläisen pääkonsulaatin sanomalehtiesittelijä Kurt Beer (juutalainen!). Tehtävänsä täyttämiseksi hän sai lähetystöstä venäläisiä lehtiä ja kommunistista propaganda-aineistoa, jonka hän määräysten mukaisesti antoi Saksan kommunistisen puolueen johtohenkilöille. Hän välitti myöskin ne valtavat rahasummat, jotka puolue sai laittoman työnsä tueksi.

Paitsi tätä Neuvosto-Venäjän pääkousulaatin välittämää yhteyttä oli Protektoraatista käsin vielä suoranainen Kominternin radioyhteys Moskovan kanssa. Tämän Pragissa olevan Kominternin salaisen radioaseman johtohenkilöt olivat niinkään saaneet koulutuksensa Moskovan radio-sähkötyökoulussa järjestetyillä erikoiskursseilla. (Tästä koulusta huolehtii Komintern, ja se on Punaisen Armeijan valvonnan alainen.) Kurssit perustuvat erittäin laajalle pohjalle, ja niistä käytetään nimitystä "Oms", s. o. Organizacia mezdunarodnowa sozedinemina (kansainvälisten yhteyksien organisatio).

Pragin radioteknisellä laitoksella, joka on ollut toiminnassa viime päiviin saakka, oli laajat lähetys- ja vastaanottolaitteet.

Radiosähkötysten avulla lähetettiin Pragista tietoja yleisestä sisäpoliittisesta tilanteesta, puolueen suorittamien tehtävien alkamisesta ja kulusta, yhteisen keskusjohdon istunnoista ja niissä tehdyistä päätöksistä sekä puolueen toiminnasta ja siinä vallitsevasta tilanteesta ja mielialasta, ja vastaavanlaisia määräyksiä ja ohjeita otettiin Kominternin toimeenpanevalta komitealta Moskovasta vastaan. Varmuudella todetut molemmipuoliset radiosanomamat ovat sitovana todistuksena Kominternin heikentymättömästä vallankumousaatteesta, joka oli suunnattu kansallissosialismia vastaan.

b) Miehitetyssä osassa Ranskaa.

Sitäpaitsi Komintern on erikoisesti kiinnittänyt huomiota Ranskan kommunistiseen puolueeseen, varsinkin, kun Ranskasta jo Leninin käsityksen mukaan oli tuleva Länsi-Euroopan bolshevistinen linnoitus. Ranskan silloisen pirstoutuneisuuden ja sisäisen heikkouden takia toivoi Kommunistinen Internationale, jolla ennen sotaa oli suuri kannattajajoukko, saavuttavansa menestystä.

Täälläkin saattoi taas selvästi todeta, että Neuvostoliiton viralliset edustuslaitokset joka suhteessa tukevat Ranskan kommunisteja rahavaroin ja propagandavälinein.

Täälläkään ei 23.8.1939 solmitun sopimuksen annettu mitenkään vaikuttaa asioihin, paitsi korkeintaan sikäli, että tästä hetkestä lähtien välillisesti työskentelemällä annettiin vauhtia ranskalaisten kommunistien saksalaisvastaiselle toiminnalle. Painavin ja samalla objektiivisin todistus tästä on muuan ranskalaista "L'Ordre" nimistä päivälehteä koskeva "Sureté nationale" (Ranskan salaisen poliisin) asiakirja, jonka alkuperäisyydestä Pariisissa on hankittu vahvistus. Ranskan Poliisin hallussa olevien pätevien todisteiden mukaan osallistui vuoden 1939 marraskuussa suoritettuun kommunistisen toiminnan elvyttämiseen Jugoslavian lähetystön sanomalehtipalvelun päällikön Vutzevitschin ja Jaques Ebsteinin, lordi Derbyn sisaren lady Stanleyn rakastajan, lisäksi tšhekkiläinen juuta. Iain Otto Katz eli Karl Simon, joka oli Neuvosto-Venäjän palveluksessa.

Vuoden 1939 marraskuussa kävi Neuvostoliiton Pariisin-suurlähettiläs Suritz yhdessä ent. punaisen Espanjan ministerin Negrinin kanssa ja vuoden 1940 tammi-, helmikuun vaihteessa lähetystön sihteerin Biriukoffin kanssa tapaamassa sanomalehti "Burén" päätoimittajaa tämän Saint Cloudissa olevalla huvilalla. Tällöin he sopivat, että muuan Etevenont Neuvosto-Venäjän lähetystön asiamiehenä tulisi työskentelemään "L'Ordren" johtokunnassa. Tästä hyvästä myönnetty kuukausiavustus korotettiin maaliskuun lopussa 800 000 frangiin. Ranskan kommunistijohtajat saivat puolueensa hajottamisen jälkeen nimenomaisen käskyn, että heidän on kehoitettava kannattajiaan lukemaan saksalaisvihamielisyydessään luotettavaa "L'Ordrea".

c) Muilla miehitetyillä alueilla.

Samoin on Norjassakin Oslon Neuvosto-lähetystö Kominternin harjoittaman hajoituspropagandan keskus. Täällä on käytetty jopa lähetystön jäseniäkin tehtävien suorittamiseen.

Hollannissa, Belgiassa ja ent. Jugoslaviassa on todistettavasti käytetty samaa työskentelymenetelmää kuin Saksaakin vastaan.

Kominternin hajoitus- ja urkkimistoimintaa valaisevan laajan ja yksityiskohtaisen asiakirjojen vahvistaman todistus- ja kirjallisen aineiston esittäminen ylittäisi suuresti tälle lyhyelle selostukselle asetetut puitteet.

Mutta huomionarvoinen on se yhä uudelleen todettava tosiseikka, että Neuvostoliiton Saksaan ja sen miehittämiin alueisiin nähden omaksuma asenne on vilpillinen, ja että Kominternin hajoitustyö on vuodesta 1940 lähtien kuumeisesti lisääntynyt.

III. Kominternin sabotaashitoiminta.

Jo vuosikymmenen verran ennen sodan puhkeamista Komintern oli ryhtynyt kutsumaan taattuina kommunisteja Neuvostoliittoon ja antamaan heille siellä asianomaisissa kouluissa opetusta erikoisesti sabotaashin ja räjähdysaineiden

käytön alalla. Siten ryhdyttiin vuodesta 1930 lähtien jälleen erikoisella ponnella järjestämään niisanottuja sotilaallispoliittisia kursseja Moskovassa, eikä niitä vielä tähänkään mennessä ole lakkautettu. Kun Komintern maailmanpoliittisia valtopyyteitään toteuttaessaan aina on ottanut huomioon aseiden käytön mahdollisuuden, on se maailmankongresseissaan antanut ohjeita, joissa sen kannattajia peittelemättä kehoitetaan terrori- ja sabotaashitekoihin samalla kun nämä väkivaltarikokset selitetään poliittiseksi välttämättömyydeksi.

Se suuri määrä Kominternin käskystä perustettuja terrori- ja sabotaashiryhmiä, jonka Turvallisuuspoliisi on valtakunnan alueella paljastanut, antaa kuvan Neuvostoliiton Saksaan nähden omaksumasta asenteesta. Sotilaallisesti tärkeihin kohteisiin ja siltoihin suunnattujen sabotaashitekojen valmistelut, tärkeiden teollisuuslaitosten toiminnan lomauttaminen ja tuhoaminen on ollut näiden puhtaasti kommunististen ryhmien tehtäviä, jotka näitä suorittaessaan eivät edes ole kavahtaneet ihmishenkien tuhoamista. Sabotaashitekojen lisäksi nämä pahantekijät ovat saaneet määräyksen panna toimeen attentaatteja Saksan johtavia henkilöitä vastaan.

Vaikka olisi voinut olettaa, että nämä yhtämittaiset Kominternin toimeenpanemat tai valmistelemat väkivaltarikokset päätyisivät elokuun 23. päivänä 1939 Saksan ja Venäjän välillä solmitun neuvottelu- ja hyökkäämättömyyssopimuksen johdosta, ovat monet paljastukset, joita varsinkin on tehty miehityksillä alueilla, osoittaneet, ettei Komintern aio lopettaa Saksaa vastaan kohdistamaansa rikollista toimintaa.

Paitsi Englannin Secret Servicen kehoituksesta muodostamia laivasabotaashiryhmiä, joiden päämääränä jo rauhan aikana oli saksalaisen tonniston tuhoaminen, oli olemassa vielä paljon monihaaraisempi Kominternin järjestämä ja kehittämä terrorijärjestö, jonka tehtävänä oli pääasiassa niiden valtioiden laivojen tuhoaminen, jotka aikoinaan olivat liittyneet antikominterusopimukseen.

Tämän järjestön jäsenet olivat todistettavasti toiminnassa vuoden 1940 loppuun saakka ja koettivat Tanskasta käsin suunnata vaikutuksensa Saksan valtakunnan alueelle. Tämän järjestön johtajana oli saksalainen pakolainen Ernst Wollweber, joka oli vuonna 1931 Punaisen Ammattikuntaoppositiion keskushallituksen jäsen ja joka valittiin marraskuussa 1932 Saksan kommunistipuolueen edustajana valtiopäiville. Paettuaan vuonna 1933 Kööpenhaminaan Wollweberistä tuli Merimiesten ja Satamatyöläisten Internationalen (ISH) johtaja, järjestön, jonka etupäässä on huolehdittava Kominternin määräämistä, ennen kaikkea saksalaisia laivoja vastaan kohdistuvista sabotaashiteoista. Hän on ratkaisevasti vastuussa Moskovassa määrääksestä muodostettujen, Saksassa, Norjassa, Ruotsissa, Tanskassa, Hollannissa, Belgiassa, Ranskassa ja ent. Baltian reunavaltioissa olevien sabotaashiryhmien kehittämisestä ja aktiivisesta toiminnasta. Hän valvoi laajassa mittakaavassa räjähdysaineiden ja muiden sabotaashivälineiden hankkimista ja kuljetusta, ja hän määräsi Kominternin runsain määrin järjestön rahoittamista ja agenttien palkitsemista varten myöntämistä rahavaroista. Saksalaisten joukkojen marssittua Osloon Wollweber pakeni toukokuussa 1940 Ruotsiin, missä hän yhä vielä on Tukholmassa pidätettynä. Neuvostohallitus on kääntynyt Ruotsin hallituksen puoleen pyytäen, että Wollweberin annettaisiin matkustaa Neuvosto-Venäjälle, varsinkin, kun hänelle oli nyt annettu neuvostokansalaisoikeudet hänen Kominternin hyväksi tekemänsä menestyksellisen työn takia.

Näiden kaikkialle Eurooppaan levinneiden terroriryhmien toiminnan tilille on laskettava toistaiseksi sahotaashiteot, joiden uhriksi on joutunut 16 saksalaista, 3 italialaista ja 2 japanilaista laivaa, joista 2 tapauksessa oli erittäin arvokkaan laivan täydellinen tuhoutuminen seurauksena. Aluksi yrittivät tuhotyöntekijät tuhota laivat tulipaloilla, mutta kun tämä menetelmä ei useimmissa tapauksissa johtanut laivojen täydelliseen tuhoutumiseen, ovat he viime aikoina siirtyneet räjähdysaineiden käyttöön toiminnassaan Itä- ja Pohjanmeren laivaliikennettä vastaan. Heidän päätukikohtansa ovat ennen kaikkea Hampurin, Bremenin, Danzigin, Rotterdamin, Amsterdamin, Kööpenhaminan, Osloon, Tallinnan ja Riian satamissa.

Hollantiin, Belgiaan ja Ranskaan perustettujen kommunististen sabotaashiryhmien johtajana toimi hollantilainen kommunisti Josef Rimbortus Schaap, joka oli myöskin Rotterdamin Interklubin johtaja ja oli erittäin kiinteässä yhteydessä koko organisation Skandinaviassa oleviin ensimmäisiin toimihenkilöihin. Välittömästi hänen alaisensa oli entinen Hampurin Pujaarintama-liiton johtaja Karl Bargstädt, jonka tehtävänä oli koko organisation piirissä toimeenpantavien räjäytyshankkeiden teknillisen puolen hoitaminen. Sahotaashitekoihin tarvittavat räjähdysaineet olivat peräisin Pohjois-Skandinavian malmikaivosten varastoista, ja niitä toimitettiin Hollannin, Belgian ja Ranskan kommunistisille sabotaashiryhmille hollantilaisten merimiesten välityksellä Norjan malmisataman Narvikin ja Ruotsin malmisataman Luulajan kautta. Rotterdamin on onnistuttu saamaan kiinni hollantilainen kommunisti Willem van Vreeswijk, joka on huomattavimpia räjähdysainekuriireja.

Sekä hollantilainen että belgialainen ryhmä ylläpiti muutamia laboratorioita, joissa ne valmistivat palo- ja räjähdyspommeja. Italialaiseen höyrylaiva "Boccaccio" ja japanilaiseen höyrylaiva "Kasij Maruun" kohdistetut sabotaashiteot on laskettava näiden ryhmien tilille. Amsterdamin ja Rotterdamin satamissa valmistellut sabotaashiteot saksalaisia laivoja vastaan onnistuttiin ajoissa paljastamaan ja estämään.

Muiden paljastusten yhteydessä Turvallisuuspoliisin on onnistunut pidättää 24 kommunistista terroristia, joiden joukossa on m.m. hollantilaisen sahotaashiryhmän johtaja Achille Beguin ja belgialaisen sabotaashiryhmän johtaja Alfous Fictels.

Itse Schaapin sai Tanskan poliisi Kööpenhaminassa pidätetyksi 1.8.1940, hänen juuri aikoessaan saattaa uudelleen toimintaan Tanskassa ennestään olevan laivasabotaashijärjestön.

Mutta Komintern pyrki Itämerelläkin lamauttamaan Saksan laivaliikenteen, mikä ilmenee siitä, että Saksan Turvallisuuspoliisin onnistui vuoden 1941 hemi. ja huhtikuun välisenä aikana yhdessä Tanskan poliisin kanssa pidättää Tanskan Kommunistipuolueen johtavia toimihenkilöitä, jotka ovat tukeneet aktiivisesti toimimalla kommunistisia sabotaashiryhmiä. Heidän joukossaan on m. m. Tanskan Kommunistipuolueen toimeenpanevan komitean jäsen ja Merimiesten ja Satamatyöläisten Internationalen pääsihteeri Richard Jensen, tanskalaisen "Arbejderbladet"-nimisen kommunistilehden toimittaja Thøger Thøgersen ja Tanskan Neuvostoliiton Ystävien Liiton johtokunnan jäsen, puolijuutalainen Otto Melchior.

Tanskalaisen kommunistisen sabotaashiryhmän tilille on erikoisesti laskettava saksalaista höyrylaivaa "Saaria" vastaan Tallinnan satamassa ja saksalaista höyrylaivaa "philaa" vastaan Königsbergin satamassa suoritettut tihutyöt, jolloin voimakas räjähdys aiheutti jälkimmäiselle keulanpuolelle vesirajaan pahan vuodon. Räjähdys aiheutti Riian satamassa laivaan tuotu kemiallinen aikasytytyspakkaus.

Tanskalais-kommunistisen järjestön käyttämät kemiallismekaaniset sytytysräjähdysaineet ja sytytyslangat olivat peräisin Ruotsista, ja ne kuljetti kulloinkin erikoinen kuriiri eräästä Malmön vaatetusliikkeestä, missä niitä pidettiin varastossa, Kööpenhaminaan.

Myöskin muiden tanskalaisten terroristien kertomusten nojalla on saatu erittäin tärkeitä todisteita Kominternin Saksan-vastaisesta työskentelystä.

Niinpä Komintern pani erikoisen arvon sille, että Skandinavian merimiehiä saataisiin antamaan tukensa toiminnalle, koska sen piirissä oltiin sitä mieltä, että tulevassa sodassa vain Skandinavian valtiot jäisivät puolueettomiksi, jolloin ainoastaan näiden maiden kansalaisilla olisi mahdollisuudet panna toimeen saksalaisissa satamissa tai saksalaisia laivoja vastaan terroritekoja. Sitäpaitsi se oli antanut tiukat ohjeet, että omienkin laivojen lastit on tuhottava sytytys- ja räjähdyspanoksien, mikäli tämä on Neuvostoliiton etujen mukaista. Wollweber oli itse antanut Itämerenvaltioissa ja Saksan Pohjanmeren-satamissa oleville erillisille sabotaashiryhmille määräyksen, että niiden oli kaikkiin näillä vesillä liikkuviin laivoihin palkattava ainakin yksi luotettava apulainen, joka oli parhaan mukaan koulutettava tulevaa 3. Internationalen hyväksi koituvaa työtään varten.

Hänen määräyksestään yritettiin Danzigiinkin perustaa sabotaashiryhmä.

Joukko näiden ryhmien johtavia Merimiesten ja Satamatyöläisten Internationalen toimihenkilöitä, m. m. Oslostako toisin oleva Norjan alamainen Arthur Samsing, joka oli pitemmän aikaa oleskellut Neuvostoliitossa, saatiin näihin aikoihin kiinni, ja he ovat perusteellisesti selostaneet Wollweberin määräyksestä Saksan vahingoittamiseksi suorittamiensa sabotaashitekoja.

Kominternin määräyksestä Wollweber perusti tukikohdat myöskin Itämeren saarille Hiidenmaalle ja Saarenmaalle. Näillä saarilla palkattujen apulaisten piti kuitenkin ryhtyä toimintaan vasta siinä tapauksessa, että sodan mahdollisesti syttyessä Saksan ja Neuvostoliiton välillä saksalaiset joukot tai sotalaivasto ottavat ne haltuunsa. Ensi sijassa olisi silloin pitänyt vahingoittaa sukellusvenetukikohtia, lentokenttiä ja öljyvarastoja.

Kuinka innokkaasti bolshevismi yritti itse valtakunnankin alueella laajentaa toimintaansa, ilmenee siitä tosiasiasta, että Turvallisuuspoliisi v. 1941 maaliskuusta lähtien on voinut Ylä-Sleesiassa ja Kuvernementissa todeta, kuinka kommunistisia aineksia entistä suuremmassa määrässä on asetettu puolalaisten sabotaashi- ja terrorijärjestöjen johtajiksi. Täälläkin ovat viime aikoina suoritettujen väkivaltarikosten organisoinnille tunnusomaisia tyypilliset kommunistiset toimintatavat, jotka tunnetaan Kominternin Moskovassa VI. ja VII. maailmankongressissa määrittelemistä ja kaikille alaosastoilleen lähettämistä "sotaponsista".

IV. Neuvostoliiton Saksaa vastaan harjoittama vakoilu (taloudellinen, sotilaallinen ja poliittinen tiedotustoiminta).

1. GPU:n saksalaisiin siirtolaisiin kohdistamia menettelytapoja.

Kun Venäjä 29.3.1939 solmitun saksalaig-venäläisen rajasopimuksen johdosta saattoi laskea Saksan Puolasta saaman voiton tulokset suuressa määrässä omaksikin hyväkseen, se kun sai tällöin huomattavan lisäalueen, käytti se hyväkseen

Saksan ja Venäjän välille jälleen muodostunutta yhteistä rajaa muodostaakeen siitä ylimenokohdan lakemattomille vakoojille, joiden piti harjoittaa toimintaansa sen hyökkäämättömyyssopimuskumppanin alueella.

Führerin suurisuuntaista toimintaa Neuvosto-Venäjän alueilla asuvien saksalaisten siirtämiseksi kotimaahan käytettiin häpeällisellä tavalla hyväksi edellä mainittujen tarkoitusperien saavuttamiseksi.

Kun Saksan kansaan kuuluvat Führerin kutsua noudattaen joukottain ilmoittautuivat osallistuvansa muuttoon, astui surullisen kuuluisa GPU. esiin - joka 3.2.1941 lähtien on ollut osa yhdistetystä sisäasiain kansankomissariaatista, ja jonka nimi siitä asti on ollut "valtionturvallisuuden kansankomissariaatti". Sen tarkoituksena oli nyt saada monet näistä saksalaisista mitä hyljättävimpien keinojen turvin harjoittamaan vakoilutoimintaa sitä maata vastaan, jonne he kotimaanrakkautensa pakottamina parhaillaan valmistautuivat palaamaan. Vaikka GPU. tuskin pääsikään mainittaviin käytännöllisiin tuloksiin, sillä useimmat, joita täten oli väkivalloin yritetty pakottaa vakoilutehtäviin, tekivät asiasta heti ilmoituksen Saksan alueelle saavuttuaan, niin ovat nämä tosiasiat kuitenkin häpeällisenä muistomerkkinä GPU:n ja samalla Neuvosto-Venäjän vallanpitäjien työtavoista.

Mainituissa tapauksissa GPU. kutsui saksalaiset siirtolaiset puhuteltavikseen, kuulusteli heitä tuntikaupalla ja uhkaili, että heidät estetään siirtymästä maasta pois, elleivät he myöntyisi GPU:n vaatimuksiin. Mielellään GPU. käytti myöskin sitä tapaa, että se selitti vaadittavan siirtolaisten Neuvostoliittoon jäävillä omaisilta hyvitystä siinä tapauksessa, etteivät he noudattaisi pakosta tekemiään sitoumuksia tai uskaltaisivat tehdä asiasta ilmoit. tuksen Saksassa. Lisäksi heitä uhattiin, että GPU. pitkällä kädellään ulottuisi heihin Saksassakin, uhkaus, joka ei eräisiin - vähäisiin - siirtolaisiin ollut tehoamatta. Ei vain miehiä, vaan naisiakin pakotettiin tällä häpeämättömällä tavalla antamaan suostumuksensa. Seuraavassa on esitetty satoihin nousevista tapauksista muutamia, jotka antavat paljonpuhuvan näytteen siitä, miten Saksan kansaan kuuluvia on kohdeltu.

a) Bessarabiasta valtakunnan alueelle siirtyvien saksalaisten mukana tuli myöskin rouva Maria Baumann Tschernowitzista, joka toisten valallisten todistusten tukemana ilmoitti, että Venäjän salainen palvelu tahtoi pakottaa hänet Saksassa vakoilutoimintaan. Hänet oli kerran toisensa jälkeen kutsuttu GPU:n tärkeimpiin virastoihin, joissa häntä oli kaikin keinoin yritetty taivuttaa vakoilutoimintaan. Kun hän oli viiden turvattoman lapsen äiti (leski), luvattiin hänelle hyviä ansiomahdollisuuksia, samalla kun annettiin ymmärtää, että 10 000 RM ja korkeammatkin summat tulisivat kysymykseen. Hänelle oli määrätty vakoilutehtävä Pragissa. Hän toi jo materiaalia ja todistusaineistoa, josta saattoi havaita käytetyn erikoiskoulutuksen laajuuden.

b) Rouva Elisabeth Kreutel, jonka miehellä oli sidetarpeistoliike Tschernowitzissa, joutui myöskin GPU:n ahdistelujen kohteeksi matkapassin saadessaan. Hänen piti harjoittaa vakoilua Venäjän hyväksi Saksissa. Häinkin antoi tärkeää koulutusaineistoa saksalaisten viranomaisien tutkittavaksi.

Tällaisia yksityisiä perusteltuja esimerkkejä voisi esittää satoja, sinä on voitu todeta, että GPU. varovaisten laskelmien mukaan on kääntynyt siirtolaisista noin 50% puoleen pakottaakseen heidät kiristysuhkauksilla tai valtavia rahasummia lupaamalla yhteistyöhön kanssansa.

Mutta ei siinä kyllin, että GPU. on täten koettanut saada saksalaisia mitä häpeällisimpiä keinoja käyttäen kavaltaamaan kotimaansa, vaan ovatpa sen elimet monissa tapauksissa kynineet nämä uhrinsa puti puhtaiksi, anastaneet heidän henkilöllisyyspaperinsa, rahansa ja arvoesineensä. 16:ssa tapauksessa on olemassa todisteet siitä, että henkilöllisyyspaperit on anastettu, venäläisten vakoojien varustamiseksi niillä. Kuudessatoista muussa tapauksessa on lisäksi erittäin todennäköistä, että GPU. on tätä varten murhannut Neuvostoliiton alueilla eläneitä saksalaisia voidakseen heidän paperiensa turvin huomaamattomasti lähettää käytreitä Saksaan.

2. Neuvosto-Venäjän diplomaattiset edustuslaitokset Saksaa vastaan kohdistuvan taloudellisen, poliittisen ja sotilaallisen tiedotustoiminnan keskuksina, ilmeisenä päämääränä sotavalmistelujen edistäminen.

Sopimuksen solmimisen jälkeen Venäjän erikoisvakoilutoiminta on esiintynyt työskentelytavassaan melkein provosoivin muodoin. Jo ennestäänkin käyttämiensä häikäilemättömien menetelmien lisäksi se ryhtyi nyt erittäin laajassa mittakaavassa käyttämään Venäjän Saksassa olevia edustuslaitoksia - ennen kaikkea Neuvostoliiton Berliinin-suurlähetystä - urkintatehtävissään hyväkseen. Kun jokin aika sitten Venäjän silloinen suurlähettiläs Schkwarzew kutsuttiin pois Berliinistä ja hänen tilalleen tuli suurlähettiläs Dekanosov, oli tämä suurlähettilään vaihdos merkki urkintatoiminnan entistä voimakkaammasta tehostamisesta poliittisen, taloudellisen ja sotilaallisen tiedotustoiminnan muodossa. Dekanosov, Stalinin uskottu, oli Venäjällä NKWD:n (Neuvostoliiton sisäasiain kansankomissariaatin) tiedotustoimintaosaston päällikkö, johon elimeen GPU. vakoilu-erikoisosastona kuuluu. Hän oli Moskovasta lähtiessään saanut tehtäväkseen laajennettavan luottamusmiesverkoston turvin tunkeutua valtakunnan virastoihin ja ennen kaikkea hankkia tietoja Saksan sotilaallisesta voimasta ja operatiosuunnitelmista. Hänen uskollisena toimistopäällikkönään toimi GPU:n jäsen ja n. s. "suurlähetystöneuvos" Kobulov, joka sai vakoilun alalla vauhtiin kiinteän toiminnan käyttämällä häikäilemättä hyväkseen oleskeluaan vieraan maan alueella. Neuvostoliiton Saksassa harjoittaman vakoilun päämääränä oli puhtaasti sotilaallisten tietojen hankkimisen ohella päästä perille valtakunnan

poliittisista suunnitelmista ja pitää monilla eri seuduilla Saksassa valmiina tiedoitusasemia salaisia radiolähetysasemia perustamalla, joiden piti monimutkaisen salamerkkijärjestelmän avulla välittää Venäjälle kaikki tärkeät tiedot. V. 1940 lähtien oli siis käynnissä vakoilua alalla suurusuuntainen liikekannallepanon valmistelu, jota suoritettiin mielikuvituksellisen korkeiden rahasummien avulla. (Saksan viranomaisten onnistui ajoissa päästä toiminnasta perille.)

Saatujen kokemusten johdosta, joiden mukaan Neuvostoliiton harjoittama vakoilu oli erikoisen voimaperäistä Saksan itäisillä alueilla - ja siellä varsinkin Kuvernamentissa ja Protektoraatissa -, kiinnitettiin erikoista huomiota juuri näihin vaarallisiin alueisiin. Tällöin todettiin, että Venäjän Pragissa olevan konsulaatin jäsen, Leonid Mochov, oli sen venäläisen vakoiluverkoston päämies, joka oli pannut alulle GPU:n toiminnan Protektoraatissa. Aikaisemmin tshekkiläiseen legioonaan kuuluneita miehiä, jotka Puolan sodan aikana taistelivat puolalaisten puolella ja olivat pääasiassa peräisin ent. Tshekkoslovakian kommunistipuolueen kannattajien piiristä ja jotka Puolan kukistuksessa joutuivat venäläisten vangiksi, oli uhkailuin pakotettu Venäjän vakoilutoiminnan palvelukseen ja koulutettu ennen kaikkea salaisten radioasemien hoitamiseen. Nämä henkilöt lähetettiin väärennettyjen henkilöllisyyspaperien avulla Protektoraattiin, missä he alkoivat toimintansa mainitun venäläisen konsulaatinjäsenen Mochovin johdolla. Kun asiaan puututtiin, saatiin kiinni runsaasti yli 60 henkeä, jotka kuuluivat tähän venäläiseen vakoiluverkostoon ja takavarikoitiin kymmenkunta käytännössä olevaa salaista radioliiketysoamaa. (Huom! Tämä verkosto työskenteli täysin riippumattomana Kominternin Protektoraatissa järjestämästä laittomasta laitoksesta. Ks. Kapp. 1, 2.)

Samaan aikaan ei Berliinissäkään ollut venäläinen suurlähetystöneuvos ja GPU:n virkamies Kohulov toimettona. Tässä on paikallaan lainata erään entisen jugoslavalaisen diplomaatin, Jugoslavian aikaisemman Berliinin sotilasattashean eversti Vauhnikin sanoja, jota ei sopinut epäillä liiallisesta saksalaisystävällisyydestä ja joka on lausunut Berliinissä olevan venäläisen sotilasattashean apulaista eversti Kornjakovista, että tämä uhraa kaiken työnsä tietojenvälitystoiminnalle - niin paljon rahavaroja käyttäen kuin vain kulloinkin on tarpeen. Kobulovin päämääränä oli yhdessä venäläisen sotilasattashean Tupikovin ja tämän apulaisten Skorujakovin kanssa perustaa Saksan pääkaupunkiin ja valtakunnan kaikkiin tärkeimpiin kaupunkeihin salaisia lähetysasemia tietojen välittämiseksi.

Käytettävissä olevasta runsaasta aineistosta näiden herrojen ja heidän muiden apulaistensa toiminnasta esitettäköön esimerkeiksi seuraavat tapaukset:

a) Leipurimestari Wietold Pakulat, kotoisin Mariampolista Liettuasta, joka oli Liettuan Saksalaisen kulttuuriliiton jäsen ja jolla oli sukulaisia Saksassa, ennen kaikkea Berliinissä, kutsuttiin eräänä päivänä Kaunasiin GPU:n puhuteltavaksi. Tässä tilaisuudessa häntä uhattiin vakoilujutun aloittamisella häntä vastaan. Se seikka, että hän kuului Kulttuuriliittoon ja oli matkustanut muutaman kerran Saksaan tapaamaan Mernelissä olevaa veljeään, oli GPU:sta riittävä syy poliisitoimenpiteiden aloittamiseksi häntä vastaan vakoilutoiminnan takia. Tälle pelon valtaamalle miehelle luvattiin vapautus rangaistuksesta vain siinä tapauksessa, että hän selittäisi olevansa valmis muka ulkomaansaksalaisena pakolaisena siirtymään Berliiniin ja työskentelemään siellä määrättyjen ohjeiden mukaisesti Venäjän hyväksi. Pakotettuna jättämään vaimonsa ja lapsensa, jotka jäivät panttivangeiksi GPU:n käsiin, hänet lähetettiin Saksaan. Myöskin hänen matkaeväkseen annettiin uhkaus siitä, että GPU:lla on pitkä käsi, joka varmasti tavoittaisi hänet Berliinissä siinä tapauksessa, että hän ilmiantaisi toimeksiantajansa. Tästä uhkauksesta huolimatta ja vaikka hänen oli täytynyt jättää omaiset GPU:n valtaan, tunsikin valtakunnan ulkopuolella elävä saksalainen velvollisuutensa ja asettui yhteyteen Turvallisuuspoliisin kanssa. Siten onnistui venäläisiltä tuntemattomaksi jääneen vastapelin avulla päästä kaikkien heidän aikomustensa jäljille ja alusta alkaen tarkkailla heidän toimintaansa. Berliinissä Pakulat sai erään GPU:n välitysmiehen kautta Venäjän lähetystöstä jatkuvasti ohjeita ja määräyksiä. Hänen oli vuokrattava itsellensä huoneisto, johon GPU sijoitti suuren salaisen lähetysaseman. Lisäksi hänen oli venäläisten määräyksestä otettava haltuunsa pieni hotelli, jonka yhteydessä oli oluttupa, jotta sen suojat olisivat kauttakulkumatkalla olevien venäläisten agenttien ja kuriirien käytettävissä. Jatkuvasti hän sai tehtäväkseen lähennellä varustusteollisuuden erikoistyöläisiä saadakseen näiltä salaisia tietoja. Etukäteen harkiten Venäjän vakoilutoiminta tähtäsi sodan valmisteluun, joka paitsi vastaisten lentopommitusten kohteiden määrittelemistä sopi myöskin huomaamattomista kätköpaikoista julkisilla paikoilla ja puistoissa, joihin saattoi etukäteen piilottaa urkinta-aineistoa ja sabotaashiesineitä sopivan hetken tullen noudettaviksi.

Yksistään tässä tapauksessa GPU maksoi noin 100 000 RM., pannakseen alulle edellä lyhyesti esitetyt valmistelut. Salaista asemaansa varten Venäjän tiedotustoimintaelin hankki Pakulatin välityksellä Siemensin tehtailta saksalaisen lähetyskoneen, jonka Turvallisuuspoliisi vastapelin puitteissa asetti hänen käytettäväkseen. Venäjän tiedotustoiminnan miehet olivat varmasti vakuutettuja siitä, että Pakulat tällä välin oli hankkinut luotettavan 60 saksalaista käsittävän uskottujen miesten verkoston, jonka monien vakoilutehtäviensä ohella oli harjoitettava myöskin hajoitustoimintaa. Tämä vastapelin puitteissa toimiva verkosto ulottui jo Königsbergiin asti, jossa juuri nyt piti aloittaa sotilaallisesti tärkeiden laitosten merkitseminen kaupungin asemakaavaan.

b) Samoin kävi Berliinissä selville muuan toinenkin tapaus, jossa eräs Saksan kansalainen oli joutunut olhaisen kiristyksen kohteeksi. Tämä Pietarissa syntynyt saksalainen, jonka nimeä ymmärrettävistä syistä ei tällä hetkellä vielä voi mainita, palasi Saskassa jo aikaisemmin useaan otteeseen oleskeltuaan v. 1936 lopullisesti Berliiniin. Venäjällä hän oli solminut avioliiton Venäjän lain mukaan. Avioliitosta oli yksi tytär. Kun hänen vaimonsa Venäjän lain mukaan oli

jäänyt Venäjän kansalaiseksi, ei hänen sallittu seurata miestänsä Saksaan. Berliinistä käsin hän yritti Saksan ulkoministeriön avulla kerran toisensa jälkeen saada tarpeelliset henkilöllisyystodistukset saadakseen Venäjällä solmitulle avioliitollensa saksalaisen oikeuden vahvistuksen. Koska hänellä oli paha keuhkotauti ja jo siitäkin syystä halusi pian nähdä perheensä, ei hän tässä tilanteessaan nähnyt muuta mahdolli. suutta kuin matkustaa vielä kerran Pietariin huolehtiakseen siellä asiapapereiden hankkimisesta ja saadakseen lopultakin vaimonsa ja lapsensa Saksaan. Tätä varten hän kääntyi Venäjän matkatoimiston Intouristin puoleen ja pyysi sen kautta Venäjälle matkustamista varten tarvittavia papereita. Kun tämän toimiston johtaja, venäläinen Schachanov huomasi hänen kuvailuistaan, että tämä mies oli hyvin huolissaan perheensä puolesta, alkoi hän häpeällisen alhaisen pelin hänen kanssaan. Schachanov antoi hänelle toiveita matkustamisluvan saantiin siinä tapauksessa, että hän olisi saksalaisena valmis kavaltaman isänmaansa. Yhä uudelleen ehdisteli Schachanov tätä epätoivoista miestä, niin että tämä jo oli tekemäisillään itsemurhan. Yhä uudelleen kuvaili Schachanov hänelle hänen vaimonsa ja lapsensa asemaa tehden sen. suuntaisia viittailuja, että he ovat panttivankeina GPU:n käsissä. Kyseessä oleva Saksan kansalainen paljasti asian lopulta Saksan viranomaisille. Hei. dän neuvostaan hän näennäisesti suostui GPU:n kätyrin Schachanovin toivomuksiin ja vuokrasi hänen toimeksiannostaan suuren huoneiston, johon myöskin sijoitettiin salainen radioasema.

Asian täydennykseksi mainittakoon, että Schachanov ja "suurlähetystöneuvos" Kohulov toimivat erittäin kiinteässä yhteistyössä.

c) Kun jatkuvasti tarkkailtiin Venäjän Berliinin-suurlähetystön radioalan erikoistuntijan toimintaa, joka monta kertaa ilmestyi Danzigiin, voitiin täälläkin vastapelin puitteissa saada perustetuksi salainen radioasema asianmukaisine poliittisine ja taloudellisine luottamusmiesverkostoineen. Täälläkin päästiin danzigilaisten Formella nimisten veljesten ajoissa tekemän ilmoituksen nojalla, joita yritettiin pakottaa GPU:n palvelukseen, perille Venäjän vakoiluhankkeista.

Tätä esimerkkien sarjaa voisi jatkaa vaikka kuinka pitkälle, sillä samalla tavalla Venäjä on urkinut itselleen tietoja kaikista sille tärkeiltä tuntuvista Saksan kaupungeista.

V. Rajavälikohtaukset.

Lopuksi on viitattava vielä siihen, että Neuvostoliiton puolelta on jatkuvasti, mutta tämän vuoden helmikuusta lähtien entistä suuremmassa määrässä, aiheutettu rajavälikohtauksia, jotka ovat alituisena painajaisena Saksan rajaseudun väestölle. Saksan alamaisten tahalliset ampumiset ja jatkuvat laukaukset Venäjän puolelta Saksan alueelle seuraavat toisiaan yhtämittaisena ketjuna.

VI. Yhteenveto.

Näistä runsaasta aineistosta valituista esimerkeistä ilmenee, kuinka Neuvostoliitto on harjoittanut kansallissosialistisen Saksan vastaista toimintaa laittoman hajoitustyön, sahotaashin, terrorin ja sotaa valmistelevan sotilaallisen, taloudellisen ja poliittisen vakoilun muodossa.

Tämä vihamielinen toiminta ei ole vähentynyt 23.8.1939 solmitun neuvottelu- ja hyökkäämättämyyssopimuksen solmiamisen jälkeen, vaan on päinvastoin sekä laajentunut että voimistunut.

merk. Heydrich.